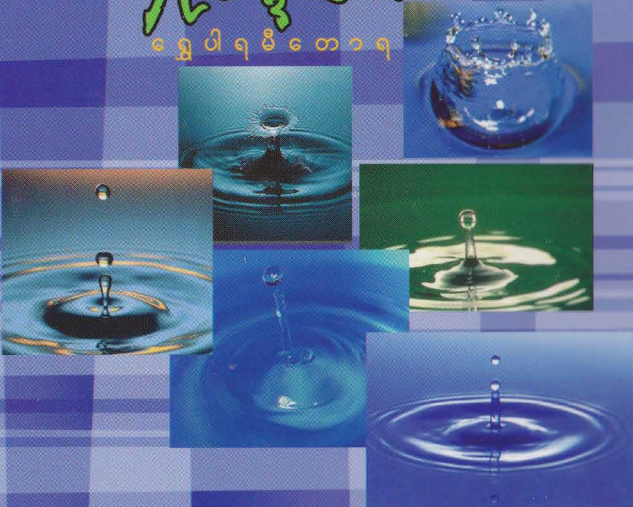

ရုလေလိုလေ ဒါပေမဲ့... တဒင်္ဂါပေးတွေ

ဒီအရသာ တစ်ကြိမ်ခံစား
 စိတ်ကျေနပ်သွားမယ် ထင်ပါရဲ့...
 ပါစင်အောင်အလွဲကြီးလွဲ
 ဘယ်လိုမှ မရောင့်ရဲနိုင်ပါလား...
 ထပ်တလဲလဲ ခံစားချင်
 ဘာအပြစ်မှလည်း မမြင်နိုင်တော့...
 အမျှင်မပြတ်နိုင်အောင်များ
 အရသာက မရပ်မနားလားဆိုတော့
 ဖျတ်ခနဲပျော် ဖျတ်ခနဲပျောက်
 အိပ်မက်မှာ ထိပေါက်သလိုပါပဲ...
 ရေပေါက်ရေပွက်ကလေး
 ငုတ်တုတ်ထိုင်ငေးနေရသလို
 သေးသေးလေးမှ တကယ့်သေးသေးလေး
 အခိုက်အတန့်လေးမှ တကယ့်အခိုက်အတန့်လေး...။

အရှင်သီဟိုဠ် ရွှေပါရမီတေဘရ

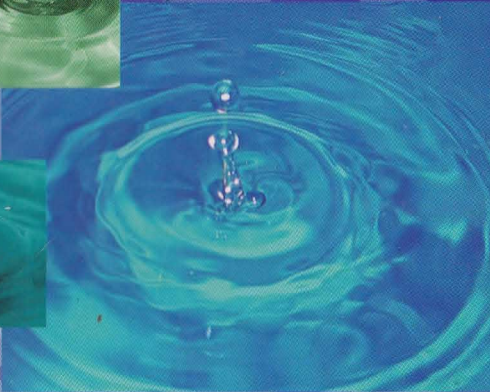
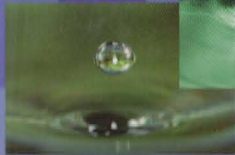
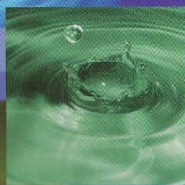

အရှင်ဆန္ဒာဓိက

ရွှေ ပါ ရ မိ တ ဝ ရ

ဂုဏ်လုံ့လ ဒါလပွဲ...

တဒင်္ဂလေးတွေ

အရှင်ဆန္ဒာဓိက • ယခုနှစ်ကျမ်း
ဂုဏ်လုံ့လ ဒါလပွဲ လေးလမ်း
ဒါလပွဲ တဒင်္ဂလေးတွေ

ဓမ္မစကား၊

နေ့တိုင်းကြားကာ၊

စိတ်ထားဖွေးလက်၊

သိဉာဏ်ထက်၏။

အရှင်ဆန္ဒာမိက

ရွှေပါရမီတေရာ

ရလေလိုလေ ဒါပေမဲ့... တဒဂ်လေးတွေ

ရွှေပါရမီတေရာ

www.shweparami.net

ရွှေပါရမီ ၂၀၁၁ အမှတ် (၁)

- စာမူခွင့်ပြုချက် ● ၆၀၀၁၆၀၂၁၁
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် ● ၆၀၀၀၈၇၀၂၁၁
- ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ● ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၃၀၀၀၀
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ ● နေဝင်းအောင်
- စာအုပ်ချုပ် ● ကိုဇော်ဝမ်း
- မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ ● ဦးတိုးဝင်း (၀၂၄၃၁)၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်
 - အမှတ် ၉၆၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ ● ဦးကြင်ရွှေ (၀၃၁၀၅)၊ မိသားစုပုံနှိပ်တိုက်
 - အမှတ် ၉၀-အေ၊ အောက်ကြည့်မြင်တိုင်လမ်း၊
 - အလုံမြို့နယ်။
- ထုတ်ဝေသူ ● တက်လမ်း ဦးရှိန်ဝင်း (၀၃၉၆၄)၊
 - အမှတ် (၁၉-အေ/၂)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊
 - ဒဂုံမြို့နယ်။
- ဖြန့်ချိရေး ● **ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့**
 - အမှတ်(၆၁)၊ စဉ့်အိုးတန်းလမ်း၊ လသာမြို့နယ်။
 - ☎ ၂၂၆၅၀၀၊ ၂၁၀၄၆၂။

စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

ဆန္ဒာမိက၊ အရှင်။ ၂၉၄၁၃
 ရလေလိုလေ ဒါပေမဲ့ တဒင်္ဂလေးတွေ/အရှင်ဆန္ဒာမိက။ ရန်ကုန်။
 ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့၊ ပ-ကြိမ်၊ ၂၀၁၁။
 ၁၅၂ စာ၊ ၁၂ X ၁၈ စင်တီ။
 (၁) ရလေလိုလေ ဒါပေမဲ့ တဒင်္ဂလေးတွေ

အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီတောရ)

- ၁၉၆၈ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၉) ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ရေနံချောင်းမြို့၊ မြစ်မ်းရောင် သူဌေးကုန်းရပ်ကွက်၌ ခမည်းတော် ဦးစိန်ဝင်း၊ မယ်တော်ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့မှ ဖွားမြင်သည်။
- ၁၉၈၄ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ရေနံချောင်းမြို့ အထက(၁)မှခြောက် ဘာသာ (ဘာသာစုံ) ဂုဏ်ထူးဖြင့် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ဒုတိယရလျက် အောင်မြင်သည်။ သုံးထပ်ကွမ်းလူရည်ချွန်အဖြစ် ဂတန်း၊ ၉တန်း၊ ၁၀တန်း တို့၌ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည်။
- ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင် ရောက်ခဲ့ပြီး အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်တွင် ပရိယတ္တိစာပေများ လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။
- ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပထမကျော်ဘွဲ့ နှင့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ဓမ္မာစရိယဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်တွင် အသက်(၃၀)ပြည့်ပုလဲရတုမွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်စိတ်တည်းထားစာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ သည်။
- ယခုအခါ သထုံမြို့၊ ကေလာသတောင်၊ ရွှေပါရမီတောရကျောင်း၌ တစ်ပါး တည်း ကေစာရီတောရဆောက်တည်လျက် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်အလုပ် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။ ။

(ပုဂံသီလိပုဂံ) တစ်စုလုံး

သပ္ပဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇိနာတိ။

အလှူအားလုံးတို့တွင် တရားအလှူသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်အပါအဝင်

ရွှေပါရမီစာစဉ်အားလုံးကို

ဓမ္မဒါနအလှူရှင်အသီးသီးတို့က

တရားအလှူ

ပညာပါရမီအလှူ

တိုက်ရိုက်သာသနာပြုအလှူအဖြစ်

လှူဒါန်းထားသော

ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရအလှူတော်ငွေဖြင့်

ထုတ်ဝေပါသည်။

 ရွှေပါရမီဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

မာတိကာ

၁။	■	ငါးဖြာအာရုံကာမဂုဏ်လား	
	■	ခြောက်ဖြာအာရုံကာမဂုဏ်လား	၉
၂။	■	အဆာမပြေချမ်းသာနဲ့ တာရှည်ပန်းလာခဲ့ရသူပါ	၁၅
၃။	■	အသားတိုးသလောက် တရားတိုးမှဖြစ်မယ်	၂၃
၄။	■	စိတ်ဟိုက်တာသိပ်မိုက်လို့ပါ	၃၅
၅။	■	မေတ္တာလက်ဆောင်လား	
	■	အဂတိလက်ဆောင်လား	၄၅
၆။	■	ဆေးဖိုးပဲယူပါမယ်၊ ငါးခမယူပါဘူး	၅၇
၇။	■	ကိလေသာဆိုတာကြီးလေသာလေမို့	
	■	ကြီးလေသာလို့လည်းခေါ်ပါတယ်	၆၅

၈။	■	အကောင်ပုပ်တွေကို အပြောင်ထုတ်ပစ်လိုက်	၇၃
၉။	■	အညှီတိုက်မှာ အကြည်ဆိုက်မနေပါနဲ့	၇၉
၁၀။	■	ဒီကတော့အဟုတ်မှတ်လို့	၈၅
၁၁။	■	အပြစ်မြင်ရင် အချစ်မဝင်တော့ပါ	၉၃
၁၂။	■	အပိုဖယ်ချမှ အလိုတကယ်လှမယ်	၁၀၅
၁၃။	■	အမြင်လေးလှပေမယ့် ဘဝင်အေးမြဖို့ခက်ပါတယ်	၁၁၁
၁၄။	■	ဒုက္ခရေပတ်လည်ဝိုင်းနေသော ကုန်းမြေကို	
	■	ကာမဂုဏ်ကျွန်းဟုခေါ်သည်	၁၂၅
၁၅။	■	ရာဇဝင်ထဲမှာ ကာမဂုဏ်ကိုထားရစ်ခဲ့	၁၃၃

ရွှေပါရမီစာန်းဖြင့် ခေမာပြည်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ။

တရားဖွင့်ဂုဏ်တော်ပွား

အရဟံ၊

ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ပင် မကောင်းမှုကို
ပြုတော်မမူသော မြတ်စွာဘုရား။

အရဟံ၊

ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား။

ဒီအရသာလေးကို
တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်
ခံစားခွင့်ရရင်
ကျေနပ်ပါပြီလို့
တောင့်တခဲပေမယ့်
တကယ်လည်းခံစားရရော
အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
ခံစားချင်စိတ်ဖြစ်လာပါတယ်။
ဆားငန်ရေသောက်ရတဲ့သူဟာ
ဘယ်တော့မှရေငတ်မပြောဘဲ
သောက်ပြီးရင်းသောက်ချင်ရင်း
ဖြစ်နေသလိုပါပဲ။

ဂုဏေဂ္ဂိဏေ

ဒါပေမဲ့...တဒင်္ဂလေးတွေ

ငါး : ဗြ ၁ ၁၈ ၁ ရုံ က ၁ မ ဂု ဣ လ ၁ :

==== ခြောက်ဖြာအာရုံကမဂုဏ်လား : =====

လောကမှာ ချမ်းသာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒီချမ်းသာရဲ့ သဘောက ရလေလိုလေသဘော ရှိပါတယ်။ ရပြီးရင်း ရချင်ရင်း၊ ရပြီးရင်း ရချင်ရင်းသဘော ရှိပါတယ်။ ရပြီးရင်း ရချင်ရင်း ဖြစ်ရလောက်အောင် အဲဒီချမ်းသာက သိပ်ကို ကောင်းနေလို့လား၊ သိပ်ကို ထာဝရချမ်းသာ ဖြစ်နေလို့လား၊ သိပ်ကို ကြီးကျယ်အဆင့်မြင့်နေလို့လားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီချမ်းသာက တဒင်္ဂချမ်းသာမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ တစ်ခဏချမ်းသာမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ယာယီချမ်းသာမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ မပြောပလောက်တဲ့ အသေးအမွှားချမ်းသာမျှသာ

ချမ်းသာနဲ့ပတ်သက်တဲ့အပြစ်ဟာ ဉာဏ်ထဲမှာ ရှင်းခနဲ၊ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားမှာပါ။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေရဲ့ အစစ်အမှန်သဘာဝ ကိုလည်း ထိုးထိုးထွင်းထွင်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သိမြင်လာမှာပါ။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာလို့ ဆိုလိုက်လို့ရှိရင် ခြောက်မျိုးရှိပါတယ်။ အဆင်းမျိုးစုံကို ခံစားတဲ့ချမ်းသာ၊ အသံမျိုးစုံကို ခံစားတဲ့ ချမ်းသာ၊ အနံ့မျိုးစုံကို ခံစားတဲ့ချမ်းသာ၊ အရသာမျိုးစုံကို ခံစားတဲ့ချမ်းသာ၊ အထိအတွေ့မျိုးစုံကို ခံစားတဲ့ချမ်းသာ၊ အတွေးအကြံမျိုးစုံကို ခံစားတဲ့ချမ်းသာလို့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခြောက်မျိုးရှိပါတယ်။

အများအားဖြင့် ပြောကြတာကတော့ အာရုံငါးပါးကာမဂုဏ်တရား၊ ငါးဖြာအာရုံကာမဂုဏ်၊ အဲဒီလို ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ အပြည့်အစုံ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အာရုံခြောက်ပါးကာမဂုဏ်တရား၊ ခြောက်ဖြာအာရုံကာမဂုဏ် ဖြစ်ပါတယ်။

အဆင်းအာရုံကာမဂုဏ် ဆိုတာကတော့ မျက်စိနဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သာယာတဲ့စိတ်နဲ့ ခံစားတဲ့ သဘောပါပဲ။ အသံအာရုံကာမဂုဏ်ဆိုတာကလည်းပဲ နားနဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သာယာခံစားတာ၊ အနံ့အာရုံကာမဂုဏ်ဆိုတာလည်း နှာခေါင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သာယာခံစားတာ၊ အထိအတွေ့အာရုံကာမဂုဏ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်နဲ့ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သာယာခံစားတာ။

ဒါပေမဲ့ တိုက်ရိုက်မထိတွေ့ဘဲနဲ့ စိတ်ထဲမှာတွင် ခံစား

ငါ ခြာ အာရုံ ကာမဂုဏ် လာ :

ခြောက်ဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်လာ:

နေတာက ရှိသေးတယ်။ အတိတ်က အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့တွေ၊ အနာဂတ်မှာ ကြုံတွေ့ရမယ့် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့တွေကို စိတ်ထဲမှာ ကြံစည် စဉ်းစားပေမယ့်လည်း သူတို့ကိုလည်း အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့လို့ အာရုံငါးပါးအနေနဲ့ပဲ ယူမယ်ဆိုရင်လည်းပဲ ယူလို့ရပါတယ်။

အဘိဓမ္မာပိဋကတ်များမှာလည်းပဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ ယူပြုထားပါတယ်။ တိုက်ရိုက်တွေ့တဲ့ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့မှ မဟုတ်ပါဘူး။ အတိတ်က အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့တွေရော၊ အနာဂတ်မှာ တွေ့ကြုံရမယ့် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့တွေရော၊ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့လို့ပဲ ပြောရတယ်။

ဒါပေမဲ့ အတိတ်မှာလည်း တကယ် မမြင်၊ မကြား၊ မနံ၊ မစား၊ မထိခဲ့ရပေမယ့်၊ အနာဂတ်မှာလည်း တကယ် မြင်၊ ကြား၊ နံ၊ စား၊ ထိဖို့ မသေချာတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ကူးထဲ

မှာပဲ အမျိုးမျိုး ပုံဖော်ပြီးတော့ သာယာနေတာကလည်း ရှိသေး
တယ်။

အတိတ်ကလည်း တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊
အနာဂတ်မှာလည်း တကယ်ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ်ပဲ တွေးတော ကြံစည် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး
တော့ သာယာတပ်မက်ခံစားနေတဲ့ သဘောကလည်း ရှိပါသေး
တယ်။ အဲဒါကိုတော့ သဘောတရားအာရုံကာမဂုဏ်လို့ ခေါ်ပါ
တယ်။

ဒါကြောင့် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာလို့ ပြောလိုက်လို့ရှိရင်
အာရုံခြောက်ပါးလုံး အကုန်ဝင်တယ်လို့ အပြည့်အစုံ မှတ်သား
ထားရမယ်။ သို့သော်လည်း အများသုံးနှုန်းနေတဲ့အတိုင်း၊ အ
များပြောဆိုနေတဲ့အတိုင်းပဲ အာရုံငါးပါးလို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊
အာရုံငါးပါးလို့ ပြောလိုက်လို့ရှိရင် အတိတ်အနာဂတ်က အာရုံ
ငါးပါး၊ အတိတ်အနာဂတ်မှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ အာရုံငါးပါးလည်း
ပါဝင်ပါတယ်။

တကယ်မကြုံတွေ့ရဘဲ စိတ်ကူးသက်သက်နဲ့ပဲ တွေး
ကြံ၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးတော့၊ ပုံဖော်ပြီးတော့ ခံစားနေတဲ့အာရုံ
တွေလည်း ပါဝင်တယ်လို့ မှတ်သားထားလိုက်လို့ရှိရင်လည်းပဲ
လုံလောက်တာပါပဲ။ အဲဒီ ငါးဖြာအာရုံ၊ ခြောက်ဖြာအာရုံ ကာမ
ဂုဏ်ချမ်းသာတွေဟာ ရလေလိုလေသဘော ရှိတယ်။

ပထမတော့ တစ်ခုရချင်တယ်၊ တစ်ခုရရင်တော့ ကျေ

နပ်ပါပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အဲဒီတစ်ခု ရလာပြန်တော့ မကျေနပ်သေးဘူး။ နောက်တစ်ခု ထပ်ရချင်သေးတယ်။ နောက်တစ်ခု ကိုယ်မျှော်လင့်တဲ့အတိုင်းရလာလို့ နှစ်ခုဖြစ်သွားတော့လည်း မကျေနပ်သေးဘူး။ သုံးခုမြောက်တစ်ခုကို ထပ်ပြီးတော့ ရချင်ပြန်သေးတယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် တစ်ခုရပေမယ့် မကျေနပ်သေးဘူး။ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အရေအတွက်ကို ရသွားပေမယ့် မကျေနပ်သေးဘူး။ ထပ်ထပ်ပြီးတော့ လိုချင်နေသေးတယ်။

ကိုယ်ခံစားချင်တဲ့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာလေး တစ်ကြိမ်လောက် ခံစားလိုက်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့ တစ်ခုခုပေါ့လေ။ တစ်ကြိမ်လောက် ခံစားလိုက်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီလို့ အနှစ်နှစ်အလလက မျှော်လင့်တောင့်တနေမိတယ်။ တစ်ကြိမ်ခံစားလိုက်ရလို့ရရှိရင် သေပျော်ပါပြီလို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတစ်ခုကို တကယ်ခံစားလိုက်ရတော့ အဲဒီတစ်ကြိမ်တစ်ခါနဲ့ မကျေနပ်တော့ဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခံစားရရင် ကောင်းမှားပဲလို့ မျှော်လင့်တောင့်တမိတာပါပဲ။ ကိုယ်မျှော်လင့်တောင့်တတဲ့ချမ်းသာကို ခံစားဖို့အချိန် ရောက်မလာမချင်းလည်း ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းကို ခံစားရပြန်တာပါပဲ။

အဆမပြေချမ်းသာနဲ့

တာရှည်ပန်းလာခဲ့ရသူပါ

ဒီတော့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် ဆားငန်ရေနဲ့တူတယ်။ ရေဆာလွန်းလို့ဆို ပြီးတော့ ရေငတ်ပြေအောင် ဆားငန်ရေ သွားသောက်လိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရေငတ်မပြေတဲ့အပြင် နဂိုက ဆာလောင်တာထက် တောင် ပိုပြီးတော့ ဆာလောင်လာတယ်။

သိပ်ပြီး ရေဆာနေတော့ ရေငတ်ပြေစေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ဆားငန်ရေကို သောက်လိုက်တယ်။ သောက်သောက်ချင်းတော့ ရေငတ်ပြေသလိုလို၊ အာသာပြေသလိုလို ခံစားရတယ်။ ခဏ အာသာပြေသလိုလို ရှိပေမယ့် နဂိုမူလအာတာထက်ကို ပိုပြီး တော့ အဆာဓာတ် တိုးပွားလာတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆားငန်ရေတွေဆိုတာ အဆာ

လိုက်လို့များ အာသာပြေသွားသလား ဆိုတော့ မပြေဘူး၊ အဆင်းအာရုံ ခံစားရတာနဲ့ အားမရဘူး၊ မတင်းတိမ်နိုင်ဘူး။

ဪ - အသံအာရုံလေး ခံစားလိုက်လို့ရုံရင် ဝသွားမယ် ထင်ပါရဲ့၊ အားရသွားမယ်ထင်ပါရဲ့။ အသံအာရုံလေး ခံစားလိုက်ပြန်တယ်၊ သဒ္ဓါရုံရေသန့်ပုလင်းလေး ဖောက်ပြီးတော့ သောက်ကြည့်လိုက်ပြန်တယ်။

ခဏတော့ အာသာပြေသလိုလို၊ စိတ်ချမ်းသာသွားသလိုလို၊ နောက်ပြီးတော့ အားမရပြန်ဘူး၊ ပျင်းရိငြီးငွေ့ပြီးတော့ လာပြန်တယ်၊ ဂန္ဓာရုံရေသန့်ပုလင်းလေး ဖောက်သောက်လိုက်ဦးမှပဲလေ၊ အနံ့မျိုးစုံကို ခံစားလိုက်ပြန်တယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း အားရကျေနပ်ခြင်း မရှိဘူး၊ အဆာဓာတ်တွေက ပိုပိုပြီးတော့ တိုးပွားလာပြန်တယ်။ ရသာရုံရေသန့်ပုလင်းလေး ဖောက်သောက်လိုက်ပြန်တယ်၊ အရသာအာရုံလေး ခံစားလိုက်ပြန်တယ်။

ခဏတော့ အာသာပြေသလိုလို၊ စိတ်ကျေနပ်သွားသလိုလို၊ ဒါပေမဲ့ အားမရပြန်ဘူး။ အားမရပြန်တော့ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံရေသန့်ပုလင်းလေး ဖောက်သောက်လိုက်ပြန်တယ်၊ အထိအတွေ့အာရုံလေး ခံစားလိုက်ပြန်တယ်။

ခဏတော့ အာသာပြေသလိုလို၊ စိတ်ကျေနပ်သွားသလိုလို၊ ဒါပေမဲ့ အားမရပြန်ဘူး။ အားမရပြန်တော့ ဓမ္မာရုံရေသန့်ပုလင်းလေး ဖောက်သောက်လိုက်ပြန်တယ်၊ အတွေးအကြံ

အာမာပေါ့အေးသန့်

တ ဘ ရ ည ဝ န်း လ ဘ ခဲ့ ရ သူ ပါ

စိတ်ကူးအာရုံလေး ခံစားလိုက်ပြန်တယ်။

ခဏတော့ အာသာပြေသလိုလို၊ စိတ်ချမ်းသာကျေနပ်
သွားသလိုလို၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အားရကျေနပ်ခြင်းမရှိ
ပါဘူး။

ကာမဂုဏ်လို့ ဆိုလိုက်ရင် တိုက်ရိုက်ထိတွေ့လို့ရတဲ့
အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့ကိုသာ ရည်ရွယ်
ပြီး ‘ငါးဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်’ လို့ ပြောနေကြပေမယ့် တကယ်
မမြင်၊ မကြား၊ မနံ၊ မစား၊ မထိရဘဲနဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာပဲ အမျိုးမျိုး
ပုံဖော်ပြီးတော့ သာယာမှုခံစားနေတဲ့အချိန်က ပိုတောင်များပါ
သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကာမဂုဏ်အာရုံလို့ ဆိုလိုက်ရင် အာရုံ
ခြောက်ပါးလုံး ပြောလိုက်တာ ပိုပြီးတော့ ကောင်းပါတယ်။
‘ခြောက်ဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်’ ပေါ့နော်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် လူသားအပါအဝင် သတ္တဝါတွေဟာ
ရူပါရုံ၊ သဒ္ဒါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ ဓမ္မာရုံလို့ တံဆိပ်
ခြောက်မျိုးတပ်ထားတဲ့ ဆားငန်ရေသန့်ပုလင်း၊ ခြောက်ပုလင်း
ကို ပွေ့ပိုက်ပြီးတော့ သံသရာခရီးကို သွားနေကြရတာပါ။

ကုသိုလ်ချမ်းသာအားလုံးကို
ရည်ညွှန်းတဲ့
တရားချမ်းသာ
တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနဲ့
အမြဲတမ်း စိတ်အေးချမ်းပျော်ရွှင်နေရင်
ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ
တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနဲ့
တဏှာဖြစ်နေတာမျိုး
သိပ်ကို နည်းပါးသွားပါလိမ့်မယ်။
မလွဲသာလို ဖြစ်တောင်မှ
ခဏတစ်ဖြုတ် ဖြစ်တာမျိုး၊
ပါးပါးလေး ဖြစ်တာမျိုးလောက်ပဲ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ပြီဆိုရင် သားသတ်သမားရဲ့ လက်ထဲကို ရောင်းချလိုက်တယ်။ ရောင်းချလိုက်တော့ မွေးမြူထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အခကြေးငွေရတယ်။ ပိုက်ဆံရတယ်။

လူသားတွေလည်း မိမိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ်မျိုးစုံ ကျွေးပြီးတော့ မွေးမြူလာတာ တဖြည်းဖြည်း အသားတွေ တိုးပွားလာတယ်။ အသားတွေ တိုးတိုးလာပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့ အတိုင်းအတာထိ ရောက်သွားတဲ့အခါကျတော့ ရောင်းစားခံလိုက်ရတယ်။

ဘယ်သူ့ကို ရောင်းစားခံရမယ် ထင်တုံး။ မရဏမင်းကို ရောင်းစားခံရတယ်။ သေမင်းကို ရောင်းစားခံလိုက်ရတယ်။ အသားတွေ တိုးတိုးပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ဘယ်လောက်ပဲ အသားတိုးအောင်လုပ်လုပ် သေမင်းရဲ့ ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းရတာပါပဲ။

အသားတိုးဘဲတို့၊ အသားတိုးဝက်တို့ အစရှိတဲ့ အသားတိုးတိရစ္ဆာန်တွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အရွယ်အစားရောက်တဲ့ အခါ ရောင်းချလိုက်တာကလည်း သေဖို့ပါပဲ။ အဲဒီ အသားတိုးတိရစ္ဆာန်တွေ အသားတိုးလာလို့ သေမင်းလက်ထဲ ရောက်တာကမှ အဲဒီ အသားတိုးတိရစ္ဆာန်မွေးမြူထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပိုက်ဆံရသေးတယ်။ အကျိုးအမြတ်တွေ ရသေးတယ်။

မိမိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အသားတွေ တိုးအောင်သာ လုပ်ပြီးတော့ တရားတိုးအောင် မလုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ မရဏ

အသားတိုးသလောက်

တရားတိုးမှဖြစ်မယ်

မင်းလက်ထဲ ရောင်းချလိုက်တဲ့အခါ အသားတိုးအောင် မွေးမြူ
စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မရဘူး။
အသားတိုးတိရစ္ဆာန်မွေးတဲ့လူလောက်တောင် အကျိုးအမြတ်
မရဘူး။

တဏှာက နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ မရသေးတဲ့ ကာမဂုဏ်
အာရုံကို ရချင်တဲ့တဏှာရယ်၊ ရပြီးသား ကာမဂုဏ်အာရုံကို
ခံစားချင်တဲ့တဏှာရယ်လို့ တဏှာနှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။

အသားတိုးသလောက် တရားမတိုးရင် မရသေးတဲ့
ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကိုလည်း ရချင်တယ်။ ဘယ်တော့ကျရင်
တော့ ဘာရရမယ်၊ ဘယ်နှစ်ကျရင်တော့ ဘယ်လောက်ရရ
မယ်၊ ဘယ်လောက်အလုပ်လုပ်ပြီးလို့ရှိရင်တော့ ဘာလေးဝယ်
မယ် စသည်အားဖြင့် မရသေးတဲ့ ကာမဂုဏ်ကို တောင့်တတဲ့
တဏှာလည်းပဲ တိုးပွားပြီးတော့ လာတယ်။

ဘယ်အချိန်ကျရင်တော့ ဘယ်အာရုံတွေ ခံစားလိုက်
မယ်၊ ဘယ်အချိန်ကျရင်တော့ ဘယ်အရသာလေး ခံစားလိုက်
မယ် စသည်အားဖြင့် မိမိလက်ထဲရောက်နေပြီးသား ကာမဂုဏ်

အာရုံတွေကို ဘယ်အချိန်မှာ အဆင်းအာရုံ ခံစားမယ်၊ ဘယ်
အချိန်မှာ အသံအာရုံ ခံစားမယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ အနံ့အာရုံ
ခံစားမယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ အရသာအာရုံ ခံစားမယ်၊ ဘယ်
အချိန်မှာ အထိအတွေ့အာရုံ ခံစားမယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ စိတ်
ကူးအာရုံ ခံစားမယ် . . . ဆိုပြီးတော့ မိမိလက်ထဲရောက်နေ
ပြီးသားကာမဂုဏ်အာရုံကို ခံစားချင်တဲ့တဏှာလည်းပဲ တိုးပွား
ပြီးတော့ လာပါတယ်။

လောလောဆယ် ထင်ရှားရာနဲ့ ရှင်းအောင် ပြောရမယ်
ဆိုရင်တော့ ဘယ်အချိန်ဆိုလို့ရှိရင်တော့ တရုတ်ကားလေး လာ
မှာပဲ။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် ငါကြည့်ဦးမှပဲ။ အဲဒါ မိမိလက်ထဲရောက်
ပြီးသား ကာမဂုဏ်ကို ခံစားချင်တဲ့တဏှာပါပဲ။

အသားတိုးသလောက် တရားမတိုးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သန္တာန်
မှာ မရသေးတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံကို ရချင်တဲ့တဏှာရယ်၊ ရပြီး
သား ကာမဂုဏ်အာရုံကို ခံစားချင်တဲ့တဏှာရယ်၊ တဏှာတွေပဲ
အတိုင်းထက်အလွန် တိုးပွားလာရပါတယ်။

နွားကြီးလေ ချို့ရှည်လေ။ လူကြီးလေ တဏှာများလေ။
တဖြည်းဖြည်း ရှည်ထွက်လာတဲ့ နွားချို့ကို ရပ်တန့်သွား
အောင် တားဆီးလို့ မရပေမယ့် တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာတဲ့
တဏှာကိုတော့ သေးငယ်သွားအောင် ပြုပြင်လို့ ရပါတယ်။

တဏှာရဲ့ အပြစ်ကို ဆင်ခြင်ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိမိ
အားသန်ရာ သမထဘာဝနာတစ်ခုခုကို ပွားများပြီးတော့ပဲဖြစ်

အ သ ဘ ဝ တို ဝ သ ဂ ဝ ဘ က်

တ ရ ဝ ဝ တို ဝ မှ ဖြစ် မ ယ်

ဖြစ် တဏှာမဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပါတယ်။ ထိန်းချုပ် ထားတဲ့ကြားထဲက အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ တဏှာဖြစ်လာရင် လည်း ဖြစ်လာတဲ့တဏှာကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း သတိပဋ္ဌာန် နည်းကျ ဝိပဿနာရှုမှတ်လိုက်ရုံပါပဲ။ လိုချင်ရင် လိုချင်တယ်၊ တပ်မက်ရင် တပ်မက်တယ် စသည်အားဖြင့်ပေါ့။

တဏှာဖြစ်လာမှ သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာရှုမှတ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော် . . .။ တခြား ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ တဏှာကို သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာနည်းနဲ့ ဖြေ ရှင်းလို့ ရပါသေးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း နောက်ဆုံးထွက်ပေါက် အနေနဲ့ ပြောပြတာပါ။

ဖြစ်နေတဲ့တဏှာကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း ရှုမှတ်လိုက်ရုံနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့တဏှာ ချက်ချင်း ပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ မဆိုလိုပါ ဘူး။ ပျောက်ချင်လည်း ပျောက်မယ်၊ မပျောက်ချင်လည်း မ ပျောက်ဘူး။ ပျောက်တာ မပျောက်တာက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်နေတဲ့တဏှာရဲ့ သဘောသဘာဝကို သိဖို့က အဓိကပါ။

တဏှာရဲ့ သာယာသလိုလိုနဲ့အခံရခက်နေတဲ့သဘော၊

သာယာသလိုလိုနဲ့ စိတ်ကို ထိုးဆွနှိပ်စက်နေတဲ့သဘော၊ တစ်ခု
ဖြစ် တစ်ခုပျက် အဆက်ဆက် ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေတဲ့
သဘော၊ မမြဲ-မကောင်း-မပိုင်တဲ့သဘောတွေကို သိဖို့ပဲ အရေး
ကြီးပါတယ်။

အဲဒီလို တဏှာရဲ့ သဘောသဘာဝတွေကို ပိုင်ပိုင်နိုင်
နိုင် သိသွားပြီဆိုရင် ဖြစ်နေတဲ့တဏှာ တဖြည်းဖြည်းပျောက်
ကွယ်သွားတဲ့အပြင် တဏှာကို အကြောင်းပြုပြီး အဆင့်မြင့်တဲ့
ဝိပဿနာဉာဏ်တွေလည်း ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ဖြစ်ပေါ်လာ
တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ် အရှိန်ရလို့ အားကောင်းသွားရင် မဂ်ဉာဏ်
ဆိုက်ပြီး တဏှာချုပ်ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုတောင် မျက်မှောက်ပြု
သွားပါလိမ့်မယ်။

တဏှာကို ဘာနဲ့မှ တားမရလို့ ဖြစ်လာရင် ဘာမှ စိတ်
မညစ်ပါနဲ့။ အားကိုးစရာ သတိပဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကြီး တစ်ခုလုံးရှိ
ပါတယ်။ အဖြစ်ကို အဖြစ်အတိုင်း၊ အရှိကို အရှိအတိုင်း ကြည့်
နေ၊ သိနေ၊ ရှုမှတ်နေရတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကြီးက ဖြစ်လာ
သမျှ တဏှာကို ချုပ်ငြိမ်းအောင် ဒိုင်ခံဖြေရှင်းပေးမယ့်အပြင်
အဲဒီတဏှာထဲကနေပဲ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ အဖိုးတန်ရတနာ
တွေ ထွက်ပေါ်လာအောင် တာဝန်ယူတူးဖော်ပေးသွားပါလိမ့်
မယ်။

တဏှာဖြစ်လာမှ သတိပဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကြီးက အားကိုး
ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တဏှာဖြစ်မလာအောင်လည်း သတိပ-

အသားတိုးသလောက်
တရားတိုးမှဖြစ်မယ်

ဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကြီးက အားကိုးရပါတယ်။

‘ငါးဖြာအာရုံကာမဂုဏ်၊ ခြောက်ဖြာအာရုံကာမဂုဏ်’ ဆိုတဲ့အတိုင်း အာရုံကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ တဏှာဖြစ်တာ ဆိုတော့ ကြုံဆိုလာသမျှ အာရုံတိုင်းကို သတိပဋ္ဌာန်နည်း အတိုင်း ရှုမှတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်အာရုံကြောင့်မှ တဏှာ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။

မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ထိတိုင်း၊ တွေးတိုင်း . . . မြင်တယ်၊ ကြားတယ်၊ နံတယ်၊ စားတယ်၊ ထိ တယ်၊ တွေးတယ် . . . ရှုမှတ်နေလို့ မြင်မှု၊ ကြားမှု၊ နံမှု၊ စားမှု၊ ထိမှု၊ တွေးမှုရဲ့ . . . ရုပ်နာမ်သဘောသက်သက်၊ ဖြစ်ပျက် သဘောသက်သက်ကိုပဲ သိနေ၊ မြင်နေရင် . . . မြင်အာရုံ၊ ကြားအာရုံ၊ နံအာရုံ၊ စားအာရုံ၊ ထိအာရုံ၊ တွေးအာရုံ . . . ဘယ်အာရုံကြောင့်မှ တဏှာမဖြစ်တော့ပါဘူး။

ဒါကတော့ အာရုံခြောက်ပါးကို လိုရင်းတိုရှင်း အနှစ် ချုပ်ပြီးတော့ ခြုံငုံရှုမှတ်နည်း ပြောလိုက်တာပေါ့။ အသေးစိတ် ရှုမှတ်နည်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အများကြီးပါပဲ။

အသားတိုးသလောက်

တရားတိုးမှဖြစ်မယ်

တရားတွေ တိုးရမှာလဲဆိုရင် သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်းဓာတ် တရားတွေ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်ဓာတ် တရားတွေ တိုးရ မှာပါ။ ဒီတရားကိုးမျိုးကို ခေါင်းစဉ်တပ်ပြောလိုက်ရင် တခြား တခြားသော သူတော်ကောင်းတရားအားလုံး ပါဝင်သွားပါ တယ်။ စိတ်ဓာတ်ကို မြင့်မြတ်စေတဲ့၊ အသိဉာဏ်ကို ရင့်ကျက် စေတဲ့ တရားအားလုံး တိုးရမှာပေါ့။

သမထ၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားပွားများအားထုတ် မှ ဒီတရားတွေ တိုးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါန၊ သီလ၊ ဝေ ယျာဝစ္စ၊ ဓမ္မဿဝန၊ ဓမ္မဒေသနာ . . . အစရှိတဲ့ ကုသိုလ်အ လုပ်တွေ လုပ်နေရင်လည်း ဒီတရားတွေ တိုးလာပါတယ်။ (ဓမ္မဿဝန - တရားနာ၊ ဓမ္မဒေသနာ - တရားဟော။)

‘ကာမဂုဏ်ချမ်းသာနဲ့ တရားချမ်းသာ’ လို့ ချမ်းသာနှစ် မျိုး ယှဉ်ပြောလိုက်ရင် တရားချမ်းသာကို ဘာဝနာချမ်းသာလို့ပဲ သဘောပေါက်လိုက်ကြတာ များတယ်။ ဘာဝနာချမ်းသာက တော့ အဓိကတရားချမ်းသာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒါနချမ်းသာ၊

သီလချမ်းသာ၊ ဝေယျာဝစ္စချမ်းသာ၊ ဓမ္မဿဝနချမ်းသာ၊ ဓမ္မ-
ဒေသနာချမ်းသာ . . . အစရှိတဲ့ ကုသိုလ်ချမ်းသာတွေအားလုံး
ဟာလည်း တရားချမ်းသာတွေချည်းပါပဲ။

ကုသိုလ်ချမ်းသာအားလုံးကို ရည်ညွှန်းတဲ့ တရားချမ်း
သာ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနဲ့ အမြဲတမ်း စိတ်အေးချမ်းပျော်
ရွှင်နေရင် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုးနဲ့ တဏှာ
ဖြစ်နေတာမျိုး သိပ်ကို နည်းပါးသွားပါလိမ့်မယ်။ မလွဲသာလို့
ဖြစ်တောင်မှ ခဏတစ်ဖြုတ်ဖြစ်တာမျိုး၊ ပါးပါးလေး ဖြစ်တာမျိုး
လောက်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

‘အသားတိုးသလောက် တရားတိုးရမယ်’ ဆိုတာ ကု-
သိုလ်တရားအားလုံး တိုးရမယ်လို့ ပြောတာပါ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ
အသားတိုးတိုးလာသလောက် ဒါနတရားလည်း တိုးလာရမယ်၊
သီလတရားလည်း တိုးလာရမယ်၊ သမထတရားလည်း တိုးလာ
ရမယ်၊ ဝိပဿနာတရားလည်း တိုးလာရမယ်၊ ဝေယျာဝစ္စတရား
လည်း တိုးလာရမယ်၊ ဓမ္မဿဝနတရားလည်း တိုးလာရမယ်၊
ဓမ္မဒေသနာတရားလည်း တိုးလာရမယ် . . . စသည်အားဖြင့်
ကုသိုလ်တရားမျိုးစုံ တိုးတိုးလာရပါမယ်။

‘နွားကြီးလေ ချိုရှည်လေ’ ဆိုတဲ့ စကားထဲက ‘ချို’ ဆိုတဲ့
စကားလုံးလေးကိုပဲ ကိုင်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ . . . လူ
တိုင်းလူတိုင်း အသက်ကြီးလာလေ တဏှာချို ရှည်လာလေ မ
ဖြစ်စေဘဲ အသက်ကြီးလာလေ ကုသိုလ်ချိုရှည်လာလေ၊ အ

သက်ကြီးလာလေ ပါရမီချို့ရှည်လာလေ၊ အသက်ကြီးလာလေ တရားအသိဉာဏ်ချို့ ရှည်လာလေ ဖြစ်ရပါမယ်။

အသက် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကြီးလာတိုင်း ကုသိုလ် တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တိုးလာရမယ်၊ ပါရမီ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် တက်လာရမယ်၊ တရားအသိဉာဏ် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မြင့်လာရမယ်၊ ဒါမှ 'တလူလူတက်နေလို့ လူခေါ်တယ်' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ 'လူပီသတဲ့လူ' ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

စိတ် ဗိုက် ကံ တ ၁

သိပ်စိုက်လိုပါ

နောက်တစ်ခု ဆိုလိုက်ကြစို့။

မိုးအောက်မြေပြင်၊ စည်းစိမ်ပင်၊ မရွှင်စိတ်ဟိုက်သည်။

တဏှာဆိုတဲ့နွားချို တဖြည်းဖြည်း ရှည်လာတာ ဘယ်လောက်ထိအောင် ရှည်လာသလဲဆိုရင် မိုးအောက်မြေပြင် ကမ္ဘာတစ်ခွင်လုံးကို အစိုးရတဲ့ စကြာမင်းကြီးပင်ဖြစ်စေကာမူ အဲဒီ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း မရှိဘူး၊ မရွှင်ဘူး၊ မပျော်ဘူး၊ အားမရသေးဘူး၊ ညှိုးနွမ်းနေသေးတယ်။

'စိတ်ဟိုက်သည်'၊ စိတ်က အမြဲတမ်းပဲ ဟိုက်ဟိုက်နေတယ်။ ဟိုက်တယ်ဆိုတာ မပြည့်တဲ့သဘော၊ လိုနေသေးတဲ့ သဘောပါပဲ။

မိမိလက်ရှိ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ကျေနပ်အားရခြင်းမရှိ

စိတ်ဟိုက်တာ

သိပံမိုက်လို့ပါ

တက်လာရပါသလဲ' လို့ မေးတော့ 'တာဝတိံသာစည်းစိမ်ကို ခံစားချင်လို့၊ သိကြားမင်းစည်းစိမ် ခံစားချင်လို့ တက်လာတာပါ' လို့ ပြောတဲ့အတွက် သိကြားမင်းကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ သူ့ရဲ့သိကြားမင်းစည်းစိမ်ကို တစ်ဝက်ခွဲပြီးတော့ ပေးလိုက်ပါတယ်။

ကုသိုလ်ဘုန်းကံ အင်မတန် အားကြီးတဲ့ စကြာမင်းကြီး ပဲနော် . . . ။ လူစင်စစ်ကနေ သိကြားမင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားနေရတယ်။

လူ့သက်တမ်းဆိုတာက မူသေ မရှိဘူး၊ သက်တမ်းတိုတဲ့အခါ တိုတယ်၊ သက်တမ်းရှည်တဲ့အခါ ရှည်တယ်။ တိုပြီဆိုရင်လည်း ဆယ်နှစ်သက်တမ်းအထိ တိုတယ်၊ ရှည်ပြီဆိုရင်လည်း ရေတွက်လို့မရအောင် အသင်္ချေအထိ ရှည်တယ်။

နတ်ပြည်က နတ်သက်တမ်းကတော့ အတိအကျ ရှိတယ်။ ဘယ်နတ်ပြည်ဆို နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက်၊ ဘယ်နတ်ပြည်ဆို နှစ်ပေါင်းဘယ်နှုန်းကုဋေ၊ နှစ်အတိအကျရှိတယ်။ သူ့နတ်ပြည်နဲ့ သူ့သက်တမ်း ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူး၊ မူသေပဲ။

သက်တမ်းစေ့နေရမယ့် ကံမပါလို့ ကြားထဲမှာ သေသွားတာ တော့ ရှိမှာပေါ့။

ဒီတော့ စကြာမင်းကြီး သိကြားမင်းစည်းစိမ်ကို ခံစား နေတဲ့အချိန်မှာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ရဲ့ သက်တမ်းက လူ့ သက်တမ်းနဲ့ တွက်မယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်းသုံးကုဋေနဲ့ ခြောက် သန်းကြာပါတယ်။ နှစ်ပေါင်း သုံးကုဋေနဲ့ ခြောက်သန်းကြာတဲ့ အခါမှာ သူ့ကို စည်းစိမ်တစ်ဝက်ခွဲပေးတဲ့ သိကြားမင်းကြီးက ကံကုန်လို့ စုတေသွားတယ်။

စကြာမင်းကြီးကတော့ သိကြားမင်းစည်းစိမ် ဆက်ခံ စားတယ်။ နောက်တက်လာတဲ့ သိကြားမင်းကလည်း သူ့စည်း စိမ်ကို တစ်ဝက်ခွဲပေးတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သိကြားမင်း သုံးဆယ့် ခြောက်ဆက်သာ စုတေသွားတယ်။ မန္တာတု စကြာမင်းကြီးက တော့ သိကြားစည်းစိမ်ကို အားရပါးရ ခံစားတုန်းပဲ။ အသက်က လည်း ရှည်နေတုန်းပါပဲ။ သိကြားမင်းသုံးဆယ့်ခြောက်ဆက် ထက်ကို သူ့အသက်က ပိုပြီးတော့ ရှည်နေတယ်။

သုံးဆယ့်ခုနစ်ယောက်မြောက် သိကြားမင်းလည်း တက်လာရော၊ မန္တာတု စကြာမင်းကြီးက သိကြားမင်းစည်းစိမ် တစ်ဝက်ခွဲပြီးတော့ ခံစားရတာ အားမရလို့ 'သိကြားမင်းကို သတ်ပြီးတော့ သိကြားမင်းစည်းစိမ် အပြည့်ခံစားမယ်၊ တာဝတိံ သာနတ်ပြည်စည်းစိမ်တစ်ခုလုံးကို ငါတစ်ယောက်တည်း ခံစား မယ်' ဆိုပြီးတော့ သုံးဆယ့်ခုနစ်ယောက်မြောက်သိကြားမင်းကို

စိတ်ဟိုက်တာ သိပ်မှိုက်လို့ပါ

သတ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တယ်။

အဲဒီလို စိတ်ကူးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း သူ့ရဲ့ သက်တမ်းဟာ ဆုတ်ယုတ်သွားပြီးတော့ နတ်ပြည်ကနေ လူ့ပြည်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝါဂွမ်းလေးလို လွင့်ကျလာတယ်။ သူ့ရဲ့ လောဘစိတ်၊ သူ့ရဲ့ ဒေါသစိတ်က သူ့ရဲ့ သက်တမ်းကို ဖျက်ဆီးလိုက်တာပါပဲ။ သိကြားမင်းစည်းစိမ်ကို တစ်ယောက်တည်း ခံစားချင်တာက လောဘစိတ်၊ သိကြားမင်းကို သတ်ချင်တာက ဒေါသစိတ်ပေါ့။

သိကြားမင်းကို သတ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ် ဖြစ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း နတ်ပြည်ကနေ လျှောက်ကျလာပြီးတော့ သူ့ရဲ့ တိုင်းပြည် မင်းဥယျာဉ်ထဲက ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ကျလာတယ်။ ကျလာတော့ ဗာရာဏသီမှာ ရှိတဲ့၊ သူ့ရဲ့တိုင်းပြည်မှာ ရှိတဲ့ မင်းညီမင်းသားတွေ၊ များမတ်သေနာပတိတွေက လာရောက်ပြီး တော့ ခစားကြတယ်။

သူကတော့ အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ သေရတော့မှာပါပဲ၊ ညှိုးနွမ်းပြီးတော့ နေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျန်နေတဲ့ များကြီးမတ်

စိတ်ဟိုက်တာ

သိမ်မှိုက်လို့ပါ

တယ်။

ဒီကနေ့တရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပြောရမယ်ဆိုရင်
တော့ . . .

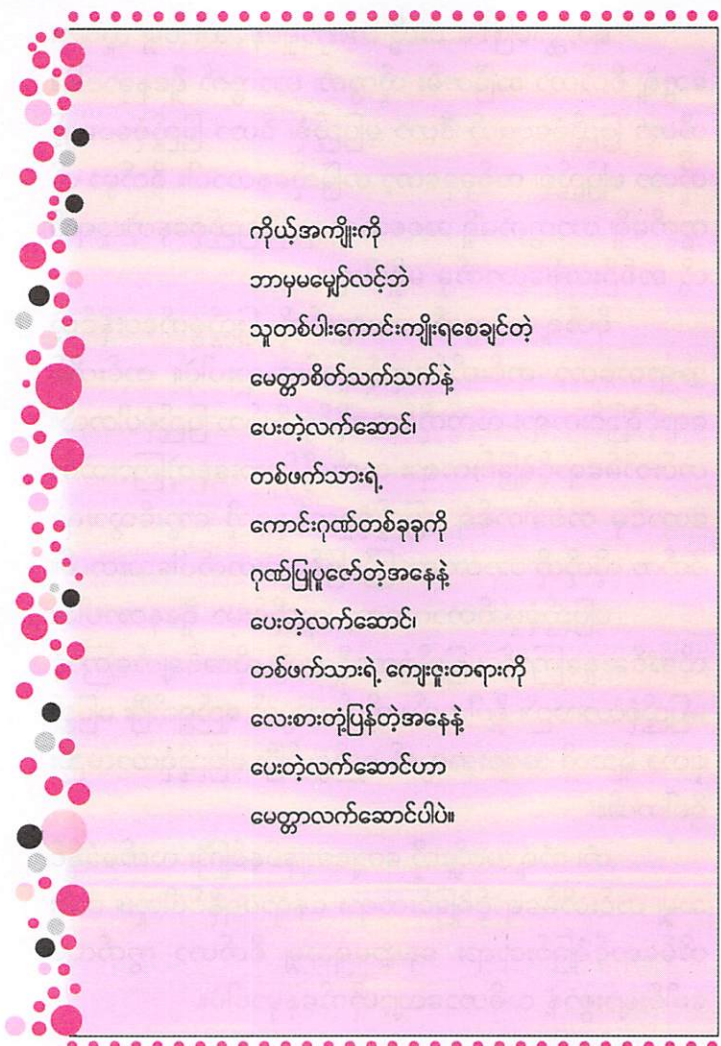
‘ကျွန်ုပ်ဟာ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေ
အပေါ်မှာ တင်းတိမ်ရောင်ရဲ အားရကျေနပ်ခြင်း လုံးဝ မရှိဘဲနဲ့
သေသွားရပါတယ်’

လို့ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးကြမလား။ ဒါမှ
မဟုတ် . . .

‘ကျွန်ုပ်ဟာ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေကို
လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြတ်ပြတ်သားသား စွန့်လွှတ်ပြီး
တော့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေအပေါ်မှာ ငြိကပ်
တွယ်တာခြင်း လုံးဝ မရှိဘဲနဲ့ လူ့ပြည်ကနေ ခရီးထွက်သွားပါ
တယ်’

လို့ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးကြမလား။ ဒါက
တော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပြီး ရေးကြရမှာပါပဲ။

မိုးအောက်မြေပြင်၊ စည်းစိမ်ပင်၊ မရွှင်စိတ်ဟိုက်သည်။

ကိုယ့်အကျိုးကို
ဘာမှမမျှော်လင့်ဘဲ
သူတစ်ပါးကောင်းကျိုးရစေချင်တဲ့
မေတ္တာစိတ်သက်သက်နဲ့
ပေးတဲ့လက်ဆောင်၊
တစ်ဖက်သားရဲ့
ကောင်းဂုဏ်တစ်ခုခုကို
ဂုဏ်ပြုပူဇော်တဲ့အနေနဲ့
ပေးတဲ့လက်ဆောင်၊
တစ်ဖက်သားရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို
လေးစားတုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့
ပေးတဲ့လက်ဆောင်ဟာ
မေတ္တာလက်ဆောင်ပါပဲ။

မေတ္တာ လက်ဆောင် လား

အဂတိလက်ဆောင်လား

နောက်တစ်ခု ဆိုမယ်။

ဒီကမ်းရခဲ၊ ဟိုကမ်းလည်း လိုမြဲမပြီ။

ဒီကမ်းဆိုတာက ဒီကမ္ဘာမြေကြီးမှာ အလယ်က မြင်း မိုရ်တောင် ရှိပါတယ်။ မြင်းမိုရ်တောင်ရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းရှိတယ်။ အရံကျွန်းငယ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ရှိတယ်။ အဲဒီကျွန်းတွေရဲ့ ဟိုဘက်မှာ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး လေးစင်းရှိတယ်။ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးရှိတယ်။ သမုဒ္ဒရာ ဟိုဘက်မှာလည်း အခုလိုပဲ ကျွန်းတွေနဲ့တကွ တိုင်းပြည်ကြီးတွေ ရှိတယ်။

အဲဒီတော့ ဒီဘက်က ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း၊ ကျွန်းငယ် နှစ်ထောင် တစ်မြေပြင်လုံးကို အစိုးရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေပေမယ့် ဒီဘက်ကမ်းတစ်ခုလုံးကို၊ ဒီဘက်ကမ်းတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ စည်း

မေတ္တာလက်ဆောင်လား

အ ဂ တိ လ က် ဆောင် လား ၊

ကြီး၊ ပြကြီးမှာကို လုံးဝ မနေချင်တာ။ အစွန့်အဖျား တောရွာ လေးတစ်ရွာမှာပဲ သွားပြီးတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းလေး ငါနေ တော့မယ်'

အဲဒီလို ပြောပြီးတော့ နန်းတော်ကလည်း ထွက်၊ မြို့က လည်း ထွက်ပြီးတော့ မထင်မရှားဘဝလေးနဲ့ နေတယ်။ လူတွေ ရဲ့ အိမ်မှာ ထင်းခွေခိုင်းရင် ခွေပေးလိုက်၊ ရေခပ်ခိုင်းရင် ခပ် ပေးလိုက်၊ သာမန်ဆင်းရဲသားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ နေတယ်။ လူက ဆင်းရဲပေမယ့် စိတ်ကတော့ ချမ်းသာလို့။

အဲဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဒီလူဟာ ဗာရာဏသီမင်း ကြီးရဲ့ သားတော်ကြီးပဲဆိုတာ သိသွားကြတဲ့အခါကျတော့ ရွာ သူရွာသားတွေက မခိုင်းကြတော့ပါဘူး။ ရွာမှာရှိတဲ့ ရွာမျက်နှာဖုံး သူဌေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးထားပါတယ်။ အဲဒီ အိမ်မှာပဲ မင်းသားကြီးက ချမ်းချမ်းသာသာ နေရပါတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ အခွန်ဝန်ထမ်းတွေက အဲဒီကျေးရွာမှာ လာပြီးတော့ အခွန်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ကြတယ်။ ဆောင်ရွက်ကြတော့ မင်းသားကြီးကို ကျွေးမွေးထားတဲ့ သူဌေး

က မင်းသားကြီးကို ပြောတယ်။

‘မင်းသားကြီး၊ မင်းသားကြီးကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ တစ်သက်လုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးမွေးပြုစုထားပါမယ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ လယ်မြေကို အခွန်လွတ်အောင် မင်းသားကြီး ညီတော်ရှင်ဘုရင်ဆီကို အကြောင်းကြားပေးပါ’

အဲဒီတော့ မင်းသားကြီးကလည်း ကိုယ့်ကို ကျွေးမွေးပြုစုထားတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ ဆိုပြီး မျက်နှာထောက်ထားပြီးတော့ ညီတော်ရှင်ဘုရင်ဆီကို အကြောင်းကြားပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ မင်းသားကြီးကို ကျွေးမွေးပြုစုထားတဲ့သူဌေး အခွန်လွတ်ခွင့်ရသွားတယ်။

မင်းသားကြီးကို ပြုစုလုပ်ကျွေးထားတဲ့သူဌေး အခွန်လွတ်ခွင့်ရတယ်ဆိုတာလည်း သိရော၊ ကျန်တဲ့ရွာသူရွာသားတွေ၊ နယ်သူနယ်သားတွေက လာပြီးတော့ မင်းသားကြီးကို လျှောက်ထားကြတယ်။

‘ကျွန်တော်မျိုးတို့ မင်းသားကြီးကိုပဲ အခွန်ဆက်ပါမယ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ လယ်မြေတွေကိုလည်း အခွန်လွတ်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးပါ’

ဒီတော့ မင်းသားကြီးကလည်း သူတို့ကို ငဲ့ညှာထောက်ထားတဲ့အနေနဲ့ ညီတော်ရှင်ဘုရင်ဆီ အကြောင်းကြားပြီးတော့ အခွန်လွတ်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မင်းသားကြီးကို ဆက်သရတဲ့အခွန်က ရှင်ဘုရင်ကို ဆက်သရတဲ့ အခွန်ထက်

မေတ္တာလက်ဆောင်လား

အ ဂ တိ လ က် ဆ ဝ ဝ ခ် လ ဝ ဝ ၊

နတ်ရွာစံတုန်းကသာ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ရှင်ဘုရင်စည်းစိမ်ခံစား လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ တဏှာလောဘဟာ ပုံမှန်လောက် ပဲ ဖြစ်နေမှာပါ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တဏှာလောဘလောက်ပဲ ဖြစ်နေမယ် ထင်ပါတယ်။

အခုတော့ မလိုချင်ပါဘူး ဆိုပြီးတော့ အာလယပြတ် စွန့်လွှတ်ထားတာကနေ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ ဘာမှ မရှိတာကနေ တဖြည်းဖြည်းချင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း တဏှာက တိုးပွားလာတာဆိုတော့ ဗာရာဏသီမင်းကြီးအဖြစ်ကို ရပေမယ့် သူမတင်းတိမ်နိုင်တော့ဘူး။

သူသိပ်လိုချင်တဲ့ ဗာရာဏသီရှင်ဘုရင်အဖြစ်ကို ရပေမယ့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ထောင်တည်းကို အုပ်ချုပ်ရတာကို သူမကျေနပ်တော့ဘူး။ ဗာရာဏသီပြည်နဲ့ အလားတူတဲ့ တခြားတိုင်းပြည်ကြီးသုံးခုလောက် နောက်ထပ်ရချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာပြန်တယ်။

‘ဗာရာဏသီတိုင်းပြည်ကြီးရယ်၊ နောက်ထပ်တိုင်းပြည်ကြီးသုံးခုရယ်၊ တိုင်းပြည်ကြီးလေးခု၊ ပြည်ထောင်ကြီးလေးခုကို

အုပ်ချုပ်ရတဲ့ မဟာရှင်ဘုရင်ကြီးဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’
 လို့ သူတောင့်တမိတယ်။ သာမန်စိတ်ကူးယဉ်ရုံလေး၊
 သာမန်အတွေးဖြစ်ရုံလေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတောင့်တတာ မဟုတ်
 ဘူး။ ရင်ထဲကကို တကယ် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နဲ့ တောင့်တနေ
 တာ။ အမှန်တကယ် သေချာပေါက် ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့
 စိတ်မျိုးနဲ့ကို အလေးအနက်ကြီး၊ အပီအပြင်ကြီး၊ လုံးဝ အတိ
 အကျကြီး တောင့်တနေတာ။

ဒါကြောင့် တဏှာရဲ့ သဘောဟာ အင်မတန် အံ့ဩ
 စရာကောင်းတယ်။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းတယ်။ လုံးဝ
 မလိုချင်ရာကနေ တဖြည်းဖြည်း လိုချင်လာရင်တော့ ပိုပြီးတော့
 ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။

ဗာရာဏသီမင်းသားကြီးကို တဏှာဓာတ်တွေ တိုးပွား
 လာအောင် လှုံ့ဆော်ဖျက်ဆီးတဲ့ ပင်မတရားခံကတော့ လက်
 ဆောင်ပါပဲ။ နဂိုက တဏှာလောဘကင်းပြီး သန့်ရှင်းဖြူစင်တဲ့
 မင်းသားကြီးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ‘မေတ္တာလက်ဆောင်’ လို့ နာမည်
 တပ်ထားတဲ့ ‘အဂတိလက်ဆောင်’ တွေက တဏှာလောဘ
 ကြီးမားသည်ထက်ကြီးမားလာအောင် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပစ်
 လိုက်တာပါပဲ။

လောကမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပေးကြတဲ့
 လက်ဆောင်က မေတ္တာလက်ဆောင်နဲ့ အဂတိလက်ဆောင်လို့
 နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ ကိုယ့်အကျိုးကို ဘာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ သူတစ်

တစ်ရံမှာ မေတ္တာလက်ဆောင်ကလည်း အဂတိလက်ဆောင် အဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားတတ်ပါသေးတယ်။

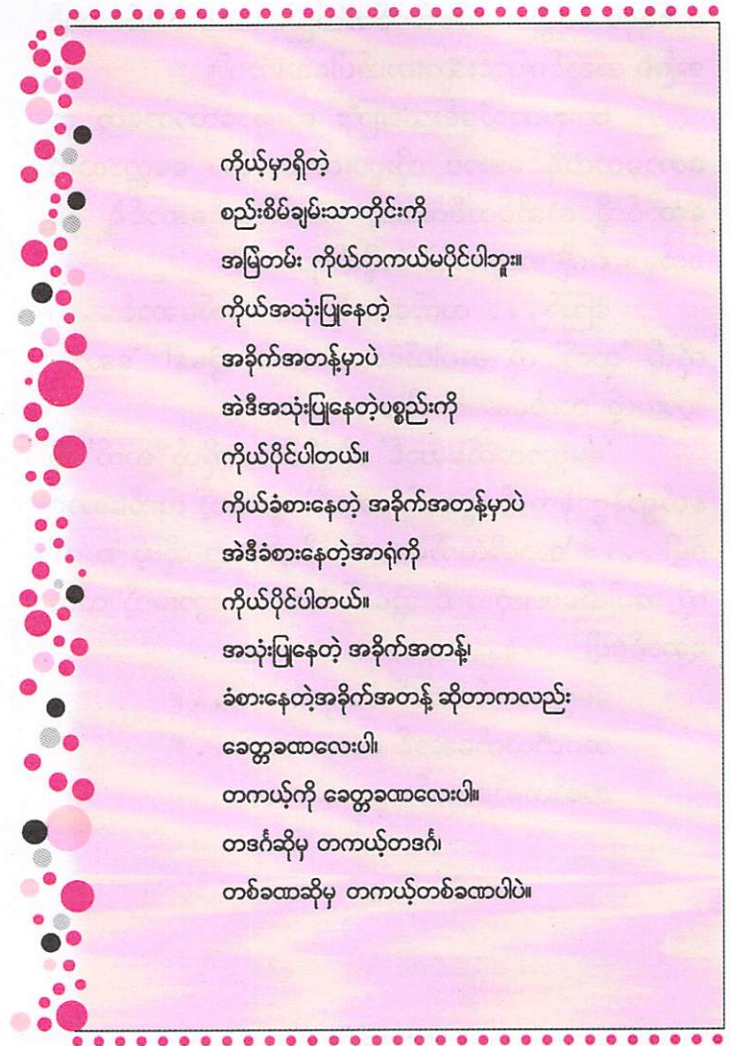
ဗာရာဏသီမင်းသားကြီး တဏှာလောဘတွေ အတောမသတ်နိုင်အောင် တိုးပွားလာတာဟာ မေတ္တာလက်ဆောင်လို့ တံဆိပ်တပ်ထားတဲ့ အဂတိလက်ဆောင်ရဲ့ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံလိုက်ရတာပါပဲ။

ဪ . . . လက်ဆောင် . . . လက်ဆောင် . . . ကိုယ့် ‘လက်’ ကို အပါယ်လေးပါးအထိ ဆွဲခေါ် ‘ဆောင်’ သွားမယ့် ‘လက်ဆောင်’ ပါလား . . . ။

‘မေတ္တာလက်ဆောင်’ ဆိုရင်တော့ ကိုယ့် ‘လက်’ ကို နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်အထိ ဆွဲခေါ် ‘ဆောင်’ သွားမယ့် လက်ဆောင်ပေါ့ . . . ။ ‘အဂတိလက်ဆောင်’ ဆိုရင်တော့ ကိုယ့် ‘လက်’ ကို အပါယ်လေးဘုံအထိ ဆွဲခေါ် ‘ဆောင်’ သွားမယ့် လက်ဆောင်ပေါ့ . . . ။

- မေတ္တာလက်ဆောင် ပေးမှာလား . . . ။
- အဂတိလက်ဆောင် ပေးမှာလား . . . ။
- ဘယ်လက်ဆောင်ပေးမှာလဲ . . . ။

ကိုယ့်မှာရှိတဲ့
စည်းစိမ်ချမ်းသာတိုင်းကို
အမြဲတမ်း ကိုယ်တကယ်မပိုင်ပါဘူး။
ကိုယ်အသုံးပြုနေတဲ့
အခိုက်အတန့်မှာပဲ
အဲဒီအသုံးပြုနေတဲ့ပစ္စည်းကို
ကိုယ်ပိုင်ပါတယ်။
ကိုယ်ခံစားနေတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာပဲ
အဲဒီခံစားနေတဲ့အာရုံကို
ကိုယ်ပိုင်ပါတယ်။
အသုံးပြုနေတဲ့ အခိုက်အတန့်၊
ခံစားနေတဲ့အခိုက်အတန့် ဆိုတာကလည်း
ခေတ္တဓာတုလေးပါ။
တကယ့်ကို ခေတ္တဓာတုလေးပါ။
တဒင်္ဂဆိုမှ တကယ့်တဒင်္ဂ၊
တစ်ခဏဆိုမှ တကယ့်တစ်ခဏပါပဲ။

ဆေး ခိုး ဗဲ ယူ ပါ မယ်

ဝါးခမယူပါဘူး

နောက်ထပ် တိုင်းပြည်ထောင်ကြီးသုံးခု ရချင်တဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်နေတာကို သိကြားမင်းက သိတော့ 'တဏှာလောဘ အင် မတန်ကြီးတဲ့ ဒီဗာရာဏသီမင်းကြီးတော့ ငါဆင်းပြီး ဆုံးမမှ ဖြစ်မှာပဲ' ဆိုပြီးတော့ လုလင်ပျိုလေးအသွင် အယောင်ဆောင် ပြီး နန်းတော်ထဲ ဝင်လာပါတယ်။

သိကြားမင်းရဲ့ တန်ခိုးတေဇော်အာနုဘော်နဲ့ ရှင်ဘုရင် ကြီးနားမှာ ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံး အခန်းအပြင် ထွက် အောင် လုပ်လိုက်ပါတယ်။ ရှင်ဘုရင်ကြီးနဲ့ သိကြားလုလင်ပျို နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ သိကြားမင်းဖန်ဆင်းထား တဲ့ လုလင်ပျိုလေးက မင်းကြီးကို လျှောက်တယ်။

'အရှင်မင်းကြီး၊ ဒီဗာရာဏသီပြည်ထက် ပိုပြီးတော့ အဆပေါင်းများစွာ စည်ပင်ဝပြောတဲ့၊ အဆပေါင်းများစွာ လူဦး

ခ ဆ ။ ဖိ ။ ပဲ ယူ ပါ မ ယ် ဝါ ။ ခ မ ယူ ပါ ဘူ ။

ရေထူထပ်တဲ့၊ အဆပေါင်းများစွာ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ၊ ဆင်၊ ယာဉ်တွေ ပြည့်စုံတဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးသုံးခု ကျွန်တော်မျိုး တွေ့ထားပါတယ်'

'အဲဒီတိုင်းပြည်ကြီးသုံးခုကို ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ စွမ်းအားနဲ့ မရရအောင် ယူပြီးတော့ အရှင်မင်းကြီးကို ဆက်သပါမယ်၊ အရှင်မင်းကြီး ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် အချိန်သိပ်ဆွဲမနေပါနဲ့၊ မြန်မြန်လေးသွားပြီးတော့ သိမ်းယူကြရအောင်၊ စစ်တပ်ကို အမြန်ဆုံး ပြင်ပြီး အမြန်ဆုံး သွားကြရအောင်ပါ အရှင်မင်းကြီး'

အဲဒီလို ပြောပြီးတော့ သိကြားလူလင်ပျိုက အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်သွားတယ်။

သူ့ရဲ့ တန်ခိုးတေဇော်နဲ့ ဗာရာဏသီမင်းကြီးက သူ့နာမည်ကို မမေးအောင်၊ သူ့ရဲ့ နေရပ်လိပ်စာကို မမေးအောင်၊ သူ့ကို ဆုတော်လာဘ်တော်တွေ မချအောင် လုပ်ထားလိုက်တယ်။ လူလင်ပျိုလေး အပြင်ရောက်သွားတော့ သိကြားမင်းဆိုတော့ သူ့ရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ပျောက်သွားတာပေါ့။

ဗာရာဏသီမင်းကြီးက အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်လာ

ခေတ္တံ ဝိညာဏံ ပါပမာယံ

ဝါပမာယံ ဘူတံ

ဘယ်နေရာမှာရှိမှန်းမှ မသိတာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဘယ်လိုလုပ်သိမ်းပိုက်လို့ ရပါတော့မလဲ’

အဲဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ဗာရာဏသီမင်းကြီး အင်မတန် စိတ်ဆင်းရဲသွားတယ်။ စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးပြီးတော့ ပူလောင်ပင်ပန်းသွားတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့တာ ပါပဲ။ မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ဖြစ်သွားတယ်။

‘ဪ... ငါ သူ့ကို ဆုတော်လာဘ်တော် မချမိလေ ခြင်း...။ သူ့နေရပ်လိပ်စာ၊ သူ့နာမည်ကို မမေးလိုက်မိလေ ခြင်း...။ သူ့ကို ဆုတော်လာဘ်တော်မချလို့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး တော့ ငါ့ကို မဆက်သွယ်တော့တာ ထင်ပါရဲ့’

ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ထပ်တလဲလဲ ပြန်တွေးပြီးတော့ သူ့စိတ်တွေ ပူလောင်နေတယ်။ တဏှာလောဘနဲ့ရော၊ တဏှာလောဘကို အခြေခံပြီးတော့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အားမလိုအားမရ မကျေနပ်မှု ဒေါသတွေနဲ့ရော၊ နာမည်မမေးလိုက်မိတာ၊ ဆုတော်လာဘ်တော် မချလိုက်မိတာတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နောင်တရမှု ကုက္ကုစ္စတွေနဲ့ရော အတွေးမျိုးစုံ၊ ကိလေသာမျိုးစုံနဲ့ စိတ်နှလုံး

ရဲ့၊ ပိုက်ဆံပေးပြီးတော့ ပြန်သာလွတ်လိုက်ပါ'

မင်းကြီးက လုံးဝ လက်မခံဘူး။ ဒီတော့ ဘုရား
လောင်းလုလင်ပျိုက . . .

'ကျွန်ုပ်ကို အခကြေးငွေ ဘာမှ ပေးစရာ မလိုပါဘူး။
စေတနာ၊ မေတ္တာနဲ့ အခမဲ့ ကုသပေးပါမယ်၊ ဆေးဖိုးပဲ ယူပါ
မယ်၊ ဝါးခ မယူပါဘူး'

အဲဒီလို လျှောက်ပါတယ်။

'ဆေးဖိုးပဲ ယူပါမယ်၊ ဝါးခတော့ မယူပါဘူး' တဲ့။

'ဆေးဖိုး' ဆိုတာက ဖော်စပ်ရတဲ့ ဆေးအမယ်တွေရဲ့
တန်ဖိုးပေါ့။ 'ဝါးခ' ဆိုတာကတော့ ခြေကြွေတို့၊ စမ်းသပ်ခတို့၊
ဉာဏ်ပူဇော်ခတို့၊ အဲဒါတွေပြောတာ ထင်ပါရဲ့နော်။ ကံမြင့်
ကျောင်းတိုက်တရားပွဲ ဦးဆောင်ကျင်းပတဲ့ ဒကာကြီးတွေက
ဆရာဝန်တွေဆိုတော့ ပြောရတာ အားနာပါတယ်။

တချို့ဆရာဝန်တွေဆို 'ဆေးဖိုး' က နည်းနည်း၊ 'ဝါးခ'
က များများ၊ နှစ်ခုပေါင်းလိုက်တော့ 'ဆေးဖိုးဝါးခ' အများကြီး
ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဆေးဖိုးလည်း များများ၊ ဝါးခလည်း များများ
ယူတဲ့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေလည်း ရှိပါတယ်။

နာမည်ကြီး အထူးကုတစ်ယောက်ဆို ဝါးခ များလွန်
လွန်းလို့ ဘဝတူဆရာဝန်တွေကတောင် ကြည့်ညှိလေးစားစိတ်
လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ ရွံရှာမုန်းတီးနေကြပါတယ်။ ပညာတော့
တော်ပါရဲ့၊ မေတ္တာက ခေါင်းပါးလွန်းတော့ 'စေတနာဆရာဝန်'

ကိလေသာဆိုတာကြီးလေးသာလေမို့

ကြီးလေးသာ လိုလည်းခေါ်ပါတယ်

တဲ့ရောဂါဆိုတော့ ပြောရမှာ ရှက်နေတယ်။

တချို့ ပညာရှိသူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်များက ကိလေသာ ဆိုတာကို ကိလေသာရဲ့ သဘာဝကလေးနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီး တော့ 'ကြီးလေးသာ' လို့ပြောတာ ဦးဇင်းတို့ ကြားဖူးပါတယ်။

ကိလေသာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က 'ကြီးလေးသာ' တဲ့ ကြီးလေးသာလေ ဖြစ်နေလို့တဲ့။ အသက်ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ တဏှာ၊ လောဘ၊ ဒေါသ အစရှိတဲ့ ကိလေသာက နည်းနည်းပဲဖြစ်တယ်။ အသက်ကြီးကြီးလာလေ အာရုံမျိုးစုံအပေါ် ကိုယ်က ဗဟုသုတ အတွေ့အကြုံ စုံစုံလာလေ ဆိုတော့ လောဘ၊ ဒေါသ အစရှိတဲ့ ကိလေသာတွေကလည်း ပိုပိုပြီးတော့ ကြီးထွားလာတယ်။ ဒါကြောင့် ကိလေသာဆိုတာ 'ကြီးလေးသာ' ပါပဲတဲ့။

ဗာရာဏသီမင်းကြီးလည်း ကိလေသာရောဂါ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အတိအကျ ပြောရရင်တော့ ကာမရောဂါဖြစ်နေတော့ ဒီရောဂါအကြောင်းကို သူက မပြောချင်ဘူး။

'မင်းကြီး၊ ရောဂါရဲ့ အကြောင်းရင်းကိုမှ ကျွန်ုပ် သိခွင့် မရရင်တော့ ဘယ်ကုသလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဆေးကုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆို

တာ ရောဂါရဲ့ အကြောင်းရင်းဇာစ်မြစ်ကို တိတိကျကျ သိမှ
အဲဒီ ရောဂါဇာစ်မြစ်နဲ့ ဆီလျော်တဲ့ ဆေးကို ပေးပြီးတော့
ပျောက်ကင်းအောင် ကုသလို့ ရမှာပေါ့။ ဒီတော့ ရောဂါရဲ့ အ
ကြောင်းရင်းဇာစ်မြစ်ကလေး သိပါရစေ'

ဘုရားလောင်းဆိုတော့ ဘုရားလောင်းရဲ့ မေတ္တာ
ဓာတ်၊ ပါရမီဓာတ်၊ ဗောဓိဓာတ်၊ ဓမ္မဓာတ်တွေရဲ့ တန်ခိုးတေ
ဇော်အာနုဘော်တွေကြောင့် ဗာရာဏသီမင်းကြီးကလည်း ရှေ့
က သမားတော်ကြီးတွေကို ဘာမှမပြောခဲ့ပေမယ့် ဒီလုလင်ပျို
လေးကိုတော့ အားကိုးတဲ့ စိတ်ကလေး ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လာ
တဲ့အတွက် ပြောပြချင်တဲ့ စိတ်ကလေး ပေါ်လာတယ်။ ခံစား
ချက်ကို ရင်ဖွင့်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေး ပေါ်လာတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ သူက ပြောပြပါတယ်။ 'ဒီလို ဒီလိုပါပဲ'၊
သူ့ရဲ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းလေးကို အစအဆုံး ပြန်ပြီးတော့
ပြောပြတယ်။ လုလင်ပျိုလေးတစ်ယောက်လာတယ်။ သိမ်းပိုက်
ဖို့ လွယ်ကူတဲ့ တိုင်းပြည်ထောင်ကြီး သုံးခုရှိတယ်... လို့
သတင်းပေးတယ်။ သူကိုယ်တိုင်ရအောင် သိမ်းယူပြီးတော့
ဆက်သမယ်လို့ ပြောတယ်။

ပြီးတော့ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ပျောက်သွား
တယ်။ လေးပြည်ထောင်မှာ ထီးနန်းအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ရမယ့် မင်း
စည်းစိမ်ကနေ ငါဆုံးရှုံးပြီ ဆိုပြီးတော့ အဲဒီမှာ ရောဂါဖြစ်တော့
တာပါပဲ။ အဲဒီလို ရောဂါဇာစ်မြစ် သိတော့မှ လုလင်ပျိုလေးက

ကံ လ သ ၇ ဆိုတာကြီးလေသာလေမို့ ကြီး : လ သ ၇ လို့လည်းခေါ်ပါတယ်

လျှောက်ထားပါတယ်။

မင်းကြီး ဘာမှ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ စိုးရိမ်သောကဖြစ်နေလို့ရော အဲဒီတိုင်းပြည်ကြီးသုံးခုက ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်လာမှာမို့လား။ တကယ်တော့ မင်းကြီးရယ်၊ လောကမှာရှိရှိသမျှ သက်ရှိ၊ သက်မဲ့အရာအားလုံးဟာ စွန့်ပြီးတော့ထားခဲ့ရမယ့်အရာတွေချည်းပါပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တောင်မှ စွန့်ပြီးတော့ ထားခဲ့ရမှာပါ။ လေးပြည်ထောင်ကို ထီးနန်းအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ရတဲ့ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်တော့ရော မင်းကြီးက စားတော်ခွက် လေးခွက် တစ်ပြိုင်နက်တည်း စားနိုင်မှာလား၊ မစားနိုင်ပါဘူး။ အိပ်ရာလေးခုမှာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အိပ်နိုင်ပါ့မလား၊ မအိပ်နိုင်ပါဘူး။ မင်းမြောက်တန်ဆာ လေးခု လေးစုံ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဝတ်နိုင်ပါ့မလား၊ မဝတ်နိုင်ပါဘူး။

မင်းကြီး၊ ဒီတော့ တဏှာလောဘရဲ့ အလိုကို မင်းကြီးမလိုက်ပါနဲ့။ တဏှာလောဘဆိုတာ သူ့အလို လိုက်သင့်တဲ့အရာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ အလိုကို လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့

အပါယ်လေးပါးကနေ လုံးဝ ခေါင်းဖော်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီလို မိတ်ဆက်စကားလေးနဲ့ ဆေးဝါးလေး ကုသ ပေးတယ်ဆိုရင်ပဲ မင်းကြီးက စိတ်ကလေး နည်းနည်း နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းလာတယ်။ လူလင်ပျိုဆက်ပြောမယ့် စကားလေး တွေအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားပြီးတော့ လာတယ်။

အဲဒီလို ဗာရာဏသီမင်းကြီး စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အချိန် မှာမှ ဘုရားလောင်းလူလင်ပျိုက ဂါထာရှစ်ပုဒ်နဲ့ ဆေးရှစ်ခွက် တိုက်ကျွေးပါတယ်။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးရဲ့ ကိလေသာရောဂါ၊ ကာမရောဂါကို ဓမ္မရေအေးအမြိုက်ဆေး လို့ခေါ်တဲ့ ဆေးရှစ် ခွက်နဲ့ တိုက်ကျွေးပြီးတော့ ကုသပါတယ်။ ပထမဆုံး ကုသတဲ့ ဆေးကတော့

ဆားငန်ရေသာ၊ သောက်သူမှာ၊ ငတ်ဆာမပျောက်ပြီ။

မင်းကြီး . . . ဆားငန်ရေ သောက်နေတဲ့ လူတစ် ယောက်ဟာ ရေငတ်ပြေအောင်ဆိုပြီးတော့ သောက်ပေမယ့် ရေငတ်မပြေတဲ့အပြင် နဂိုဆာတာထက် ပိုပြီးတော့ ဆာလာပါ တယ်။

အဲဒီလိုပါပဲ၊ ငါးဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်၊ ခြောက်ဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေကို ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ခံစားနေရတဲ့အချိန်မှာ သာယာတဲ့ စိတ်ကလေး ဖြစ်တယ်။ သာယာပြီးတော့ ကျေနပ် လိုက်ပါလား ဆိုတော့ မကျေနပ်ဘဲနဲ့ နောက်ထပ်နောက်ထပ် အာရုံ၊ ကာမဂုဏ်တွေကို ထပ်ပြီးတော့ လိုချင်တဲ့တဏှာတွေ

ကိ လ သ ဘ ဆိုတာကြီးလေသာလေမို့

ကြီး လ သ ဘ လို့လည်းခေါ်ပါတယ်

ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေဆိုတာ ဆားငန်ရေ သောက်ရ သလိုပါပဲ။ ဘယ်တွေ့မှ အာသာပြေတတ်တဲ့ သဘောမရှိပါဘူး။ ဆားငန်ရေနဲ့ သဘောတူတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေရဲ့ အာသာ မပြေတတ်တဲ့ သဘောကို မင်းကြီး ဆင်ခြင်ပြီးတော့ တဏှာ လောဘစိတ်ကို လျှော့ချလိုက်စမ်းပါ။

အဲဒီလိုပြောတော့ 'ဪ - ဟုတ်သားပဲ၊ ဟုတ်သားပဲ' နဲ့ ဗာရာဏသီမင်းကြီးရဲ့ ကာမရောဂါ နည်းနည်းသက်သာလာ တယ်။ နောက်ထပ် ဆေးတစ်ခွက် တိုက်ပြန်တယ်။

နွားချိုပမာ၊ တဏှာသာ၊ တိုးကာလာတော့သည်။

နွားတစ်ကောင် အသက်အရွယ်ကြီးလာတယ်၊ ခန္ဓာ ကြီးလာတယ်ဆိုတာ ချို တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာတာပါပဲ။ အ သက်ကြီး၊ အရွယ်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ နွားတစ်ကောင်ဟာ ချို ရှည်လာသလိုပါပဲ။ ကာမဘုံသား သတ္တဝါများဟာလည်းပဲ အသက်ကြီး၊ အရွယ်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ တဏှာလည်း တဖြည်း ဖြည်းချင်း တိုးပွားတိုးပွားလာပါတယ်။ လျော့သွားရိုးထုံးစံ မရှိပါ

ဘူး။

ဒါကတော့ စိတ်အစဉ်မှာ တရားစွမ်းရည် ထည့်မထား တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပြောတာပါ။ အသားတိုးသလောက် တရား တိုးအောင် ကြိုးစားထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တဏှာတည်း ဟူသော ဦးချိုကို တဖြည်းဖြည်း တိုအောင် လုပ်နိုင်ကြမှာပါပဲ။

အဲဒီ သဘောလေးကို ပြောပြပြီးတော့ ဆေးတိုက် လိုက်တဲ့အခါကျတော့လည်းပဲ ဗာရာဏသီမင်းကြီး ရောဂါ တော်တော်လေး ထပ်ပြီး သက်သာသွားပြန်တယ်။ နောက်ဆေး တစ်ခွက် တိုက်ပြန်တယ်။

မိုးအောက်မြေပြင်၊ စည်းစိမ်ပင်၊ မရွှင်စိတ်ဟိုက်သည်။

မိုးအောက်မြေပြင် ကမ္ဘာတစ်ခွင်လုံးကို အစိုးရတဲ့ စကြာမင်းကြီးပင်ဖြစ်စေကာမူ စိတ်ဟာ ရွှင်လန်းခြင်း မရှိဘူး၊ အမြဲတမ်း ဟိုက်နေတယ်၊ အမြဲတမ်း မပြည့်ဘဲဖြစ်နေတယ်၊ အမြဲတမ်း လိုနေတယ်။ အဲဒီ သဘောလေးကို မင်းကြီး ဆင်ခြင် ပြီးတော့ တဏှာလောဘကို လျှော့ချလိုက်ပါ။

မင်းကြီးက စဉ်းစားရင်းနဲ့ 'ဪ - ဟုတ်သားပဲ'။ ရော ဂါတော်တော်လေး သက်သာလာပြန်တယ်။ နောက်ဆေးတစ် ခွက် တိုက်ပြန်တယ်။

ဒီကမ်းရခဲ၊ ဟိုကမ်းလည်း၊ လိုမြဲမဝပြီ။

သမုဒ္ဒရာရဲ့ ဒီဘက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း၊ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင်ကို အစိုးရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပေမယ့် ဟိုဘက်

ကမ်းမှာရှိတဲ့ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း၊ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင်ကို
လည်း ထပ်ပြီးတော့ လိုချင်ပြန်တယ်။ အဲဒီ ဟိုဘက်ကကျွန်း
တွေကို ရပြန်တော့လည်း နောက်ထပ်တစ်ခါ ဟိုးဘက်မှာရှိတဲ့
ကျွန်းတွေကို ထပ်ပြီးတော့ လိုချင်ဦးမှာပါပဲ။

ဟိုဘက်ပြီးတော့ ဟိုးဘက်၊ ဟိုးဘက်ပြီးတော့ ဟိုး
ဘက်ဟိုးဘက်၊ ဟိုးဘက်ဟိုးဘက်ပြီးတော့ ဟိုးဘက် ဟိုးဘက်
ဟိုးဘက် . . . ။

အဲဒီလိုအားဖြင့် တဏှာလောဘဟာ ဘယ်တော့မှ
အလိုမပြည့်ပါဘူး မင်းကြီး။ ဒီသဘောကို သေသေချာချာ နက်
နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးတော့ တဏှာလောဘကို လျှော့ချ
လိုက်စမ်းပါ။

မင်းကြီးက သေချာစဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး တရားကို နှလုံး
သွင်းလိုက်ပြန်တော့ သူ့ရဲ့ တဏှာလောဘဟာ တဖြည်းဖြည်း
ပျောက်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ ရောဂါဟာ တော်တော်လေး ပျောက်
သွားတယ်။

အ က ဝ ည ဝ ပ ဝ တွ ကို အ ပြ ဝ ည ထု တ် ပ ဝ ဖ လို က်

များတဲ့သဘော အစရှိတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေရဲ့ ကြောင်းကျိုး ဆက်နွယ်မှုသဘောတရားလေးကို ဆင်ခြင်တဲ့ဉာဏ်၊ တစ်နည်းပြောရင်တော့ အာဒိနဝဉာဏ်လို့ ခေါ်တဲ့ ကာမဂုဏ်ရဲ့အပြစ်ကို ဆင်ခြင်တဲ့ဉာဏ်က တစ်မျိုး။

ဝိပဿနာဉာဏ်လို့ခေါ်တဲ့ မိမိ တိုက်ရိုက်ကြိုလာတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို သတိပဋ္ဌာန်နည်းလမ်းအတိုင်း မြင်-မြင်တယ်၊ ကြား-ကြားတယ်၊ နံ-နံတယ်၊ စား-စားတယ်၊ ထိ-ထိတယ်၊ တွေး-တွေးတယ် စသည်အားဖြင့်၊ သာယာရင် သာယာတယ်၊ တပ်မက်ရင် တပ်မက်တယ်၊ ငြိကပ်ရင် ငြိကပ်တယ်၊ စွဲလမ်းရင် စွဲလမ်းတယ် စသည်အားဖြင့် . . .

မိမိကြုံတွေ့နေရတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံ၊ သို့မဟုတ် အဲဒီ ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်အစဉ်ရဲ့ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်သဘောလေးတွေကို အရှိ အရှိအတိုင်း ရှုမှတ်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်က တစ်မျိုး။

အဲဒီလိုအားဖြင့် ကာမဂုဏ်အာရုံအပေါ်မှာ အပြစ်မြင်တဲ့ ဉာဏ်က နှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။ နားလည်အောင် ပြောရင်တော့

သံဝေဂဉာဏ်နဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်ပေါ့။

အဲဒီဉာဏ်ဟာ ပင်လယ်နဲ့ တူတယ်။ ပင်လယ်နဲ့ တူရမယ်။ ဘယ်လိုတူရမလဲဆိုတော့ ပင်လယ်နဲ့တူစရာ အချက်အလက်တွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲက တစ်ခုကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ အကောင်ပုပ်ဆိုတာ မရှိဘူး။

အကောင်ပုပ်တွေ ဆိုတာကတော့ ဟိုမြစ်က စီးလာလိုက်၊ ဒီချောင်းက စီးလာလိုက်နဲ့ စီးတော့ စီးလာကြတာပဲ။ ရောက်တော့ ရောက်လာကြတာပါပဲ။ သင်္ဘောတွေ ဘာတွေပျက်တဲ့အခါမှာလည်း အလောင်းကောင်တွေ ဒီပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲကို ကျကျလာတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီ အကောင်ပုပ်တွေဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ ကြာကြာမတည်ပါဘူး။ ပင်လယ်ထဲက ရေလှိုင်းတွေက ပုတ်ထုတ်လိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် ခွေးသေကောင်ပုပ်၊ လူသေကောင်ပုပ် အစရှိတဲ့ အကောင်ပုပ်မှန်သမျှဟာ ကမ်းကိုပဲ ရောက်သွားကြတယ်။

ခတ္တခဏ ရှိပေမယ့်လို့ ရေလှိုင်းတွေက အဆက်မပြတ် အမြဲတမ်း ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် အကောင်ပုပ်မှန်သမျှ၊ မကောင်းတဲ့ အညစ်အကြေးတွေ မှန်သမျှဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ မရှိဘဲနဲ့ အကုန်လုံး ကမ်းပေါ်ရောက်ကုန်ကြတယ်။ ကမ်းပေါ်မရောက်လည်းပဲ လမ်းမှာပျောက်ပျက်

ဗိမ္မိ က ဝေ တ ဝု

အဟုတ်မှတ်လို့

နောက်တစ်ခု ‘တဒဂံလေးတွေ’၊ လောကီအာရုံ ကာမ -ဂုဏ်ချမ်းသာတွေဆိုတာက ရလေလိုလေဖြစ်နေပေမယ့် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ချမ်းသာတဲ့ ချမ်းသာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တဒဂံချမ်းသာတဲ့ ချမ်းသာမျိုး၊ အခိုက်အတန့်လေးသာ ချမ်းသာတဲ့ ချမ်းသာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။

ဘာနဲ့ ဥပမာတူသလဲဆိုရင် အိပ်မက်နဲ့ ဥပမာတူပါတယ်။ အိပ်မက်မက်တယ်ဆိုရင် အိပ်မက်ထဲမှာတော့ အားရစရာကြီးပါပဲ။ သာယာစရာအဆင်းလေးတွေ မြင်ရ၊ သဘောတွေကျ၊ သာယာစရာအသံလေးတွေ နားထောင်ရ၊ သဘောတွေကျ၊ ပျော်စရာရွှင်စရာ ကြည်နူးစရာလေးတွေ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတယ်ဆိုရင် အိပ်မက်ထဲမှာ အရမ်းကို ပျော်နေတယ်။

အိပ်မက်နဲ့အလားတူ နောက်ဥပမာတစ်ခုကတော့
အငှားပစ္စည်း ဥပမာပါ။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေ့ဆိုတာ အငှား
ပစ္စည်းနဲ့လည်း တူပါတယ်။

ပွဲလမ်းသဘင်သွားဖို့ ကိုယ်ပိုင်ရွှေငွေရတနာက မရှိ
တော့ သူများဆီက ရွှေငွေရတနာ ငှားပြီးတော့၊ စိန်တွေဘာ
တွေ ငှားပြီးတော့ ဝတ်တယ်။ ပွဲလမ်းသဘင်သွားနေတုန်းတော့
ပျော်လို့ပေါ့။ စိတ်ချမ်းသာလို့ပေါ့။ တဝင်းဝင်းတလက်လက်နဲ့။

ဒါပေမဲ့ ပွဲလမ်းသဘင်ကလည်း ပြန်လာရော ငှားလာ
တဲ့သူဆီ ပြန်ပြီးတော့ အပ်လိုက်ရတယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲ ဘာမှ
မရှိတော့ဘူး။ အခုန ရတနာပစ္စည်းအသုံးပြုရတဲ့ချမ်းသာ ကိုယ့်
မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အိပ်မက်လိုပါပဲ။ တဒဂ် တစ်ခဏလေး
ပါပဲ။

အဲဒီတဒဂ်၊ တစ်ခဏလေးတောင်မှ အပြည့်အဝ ချမ်း
သာရဲ့လားဆိုတော့ ဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်၊ ဉာဏ်ကြီးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်ဆိုရင်တော့ အပြည့်အဝ မချမ်းသာပါဘူး။ ကိုယ်
ပိုင်မဟုတ်မှန်း သိနေတာကိုး။

ငှားထားတဲ့ပစ္စည်းကို အသုံးပြုနေတဲ့အခိုက်အတန့်မှာ
ဉာဏ်မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကိုယ်ပိုင်
ပစ္စည်းလို့တောင် ထင်သွားသေးတာပါ။ 'ဒါ ငါ့လက်စွပ်ကလေး၊
ဒါ ငါ့ဆွဲကြိုးလေး၊ ဒါ ငါ့ဆံထိုးလေး' စသည်အားဖြင့် ငှားထား
တဲ့ပစ္စည်းကို သုံးစွဲနေတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးမှာ ကိုယ့်စိတ်က

ဒီ က တော့

အ ဟုတ် မှတ် လို့

တော့ 'ငါပိုင်ပစ္စည်းပဲ၊ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းပဲ' လို့ တကယ်ကို ထင်နေတာပါ။

အချိန်စေ့လို့သာ အပ်ချိန်ရောက်လို့ ပြန်အပ်လိုက်ရတယ်။ မအပ်ခင်အတွင်းမှာတော့ ကိုယ်ပိုင်လို့ကို တကယ်ထင်နေတာပါ။ အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အဲဒီလို ထင်နေတာပါ။ ထင်လို့လည်းပဲ မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ ဖြစ်နေတာပေါ့။

အငှားပစ္စည်းလေး ဝတ်ဆင်ပြီးတော့ ခြေဖျားလေး ထောက်၊ မြောက်ကြွမြောက်ကြွ၊ ပပလွှားလွှား၊ ဒီလိုလေး ဖြစ်နေတယ်။ ဘဝင်မြင့်နေတယ်။ နဂိုတုန်းက အငှားပစ္စည်း ဝတ်မလာခင်တုန်းက ဖော်ဖော်ရွေ့ရွေ့ စကားပြောခဲ့တဲ့သူကိုတောင် မှ အငှားပစ္စည်းလေးနဲ့ ဝင်းဝင်းလက်လက်ဖြစ်နေတဲ့အချိန် စကားတောင် မပြောချင်ဘူး။ အဖက်မလုပ်ချင်တောင် ဖြစ်နေသေးတယ်။

လောကမှာ ဒီလိုလူတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အငှားပစ္စည်းကိုတောင် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ထင်ပြီးတော့ လောဘ၊ မာန်မာန၊ ဒေါသ၊ ဣဿာ၊

ခေမ္မာရီ

အချစ်မဝင်တော့ပါ

ပင်လယ်ဉာဏ်သွင်း၊ အမြင်ရှင်း၊ စိတ်တွင်းအေးမြ
ကြည်။

အဲဒီလို လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေရဲ့ ရ
လေလိုလေ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောကို ဥပမာလေးနဲ့ နှလုံးသွင်း
လိုက်မယ်၊ ဆင်ခြင်လိုက်မယ်၊ တဒင်္ဂ တစ်ခဏမျှသာ ချမ်းသာ
တဲ့သဘောလေးကို ဥပမာလေးနဲ့ နှလုံးသွင်းလိုက်မယ်၊ ဆင်ခြင်
လိုက်မယ်ဆိုရင် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတွေအပေါ် သာယာနှစ်
သက် တပ်မက်တဲ့စိတ်တွေ လျော့ပါးသွားပါလိမ့်မယ်။ လုံးဝ
မကင်းတောင် မလိုအပ်ဘဲ ဖြစ်နေတာမျိုးတော့ မရှိတော့ဘူး
ပေါ့။

ဆင်ခြင်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်ရဲ့ လက်တွေ့ဘဝနဲ့

အပြစ်မြင်ရင်

အချစ်မဝင်တော့ပါ

ယှဉ်တွဲပြီး ဆင်ခြင်ပါ။ ဒါမှ သံဝေဂဉာဏ်က ပိုပြီးတော့ ထိရောက်ပါတယ်။ စာရှိကို အရှိအတိုင်း၊ သူတစ်ပါးပြောတာကို ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ဆင်ခြင်ရင်တော့ သိပ်ပြီး နှလုံးသားထဲကို ရောက်ချင်မှရောက်မယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ လက်တွေ့ဘဝမှာ ကိုယ်သိပ်သဘောကျတဲ့ ကိုယ်သိပ်စွဲလမ်းတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံလေးတစ်ခုကို ခံစားရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်ရမှာပေါ့။

‘ငါ သိပ်ခံစားချင်တဲ့ ဒီအာရုံလေးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ လောက် ခံစားရတာနဲ့ ကျေနပ်ရဲ့လား၊ ရလေလိုလေ ဖြစ်နေသလား။ ဒီသာယာမှုလေးကရော နာရီတိုင်း၊ မိနစ်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း၊ အချိန်တိုင်း၊ ရက်တိုင်း၊ လတိုင်း၊ နှစ်တိုင်း၊ အချိန်ပြည့်၊ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် စက္ကန့်မလပ် ခံစားခွင့်ရရဲ့လား။ ခံစားခွင့်မရဘူး’

... စသည်အားဖြင့် မိမိသဘောကျတဲ့ မိမိကျေနပ်တဲ့ မိမိခံစားနေတဲ့ အာရုံတစ်ခုခုရဲ့သဘောကို ဉာဏ်သွင်းပြီး တော့ ဆင်ခြင်ရမှာပါပဲ။

အပြစ်မြင်ရင်

အချစ်မဝင်တော့ပါ

အကြမ်းဖျင်းရော၊ အသေးစိတ်ရော ပုံမဖော်တော့ဘဲနဲ့ မြင်-
မြင်ကာမျှနဲ့ပဲ ပြီးအောင် ရှုမှတ်လိုက်ရမယ်။ မြင်တယ်၊ မြင်
တယ်။

ကြားတဲ့အာရုံကိုလည်း ကြားတယ်၊ ကြားတယ်၊ အနံ့
အာရုံတစ်ခု ရရင်လည်းပဲ နံတယ်၊ နံတယ်၊ စားလို့ရှိရင်လည်း
စားတယ်၊ စားတယ်၊ ထိတွေ့တဲ့အာရုံတွေကိုလည်း ထိတယ်၊
ထိတယ်၊ စိတ်ကူးထဲက တွေးတောပြီးတော့ စိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့
အာရုံတွေကိုလည်း တွေးတယ်၊ တွေးတယ်။

အဲဒီလို မိမိရဲ့ စိတ်အစဉ်မှာ ထင်ရှားနေတဲ့ သဘော
လေးကို စူးစိုက်ပြီးတော့ ရှုမှတ်ရပါတယ်။ ဒါက တရားထိုင်တဲ့
အချိန်ကျမှ ရှုမှတ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အများအားဖြင့် မြင်၊
ကြား၊ နံ၊ စား၊ ထိ အာရုံတွေကလည်း သွားရင်း၊ လာရင်း၊
လုပ်ရင်း၊ ကိုင်ရင်း၊ ပြောရင်း၊ ဆိုရင်း၊ နေရင်း၊ ထိုင်ရင်း၊ စားရင်း၊
သောက်ရင်းနဲ့ တွေ့နေတဲ့အာရုံတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ အာရုံတွေထဲက ထင်ရှားရာတစ်ခုခုကို မိမိရရ
ဆုပ်ကိုင်ပြီးတော့ ရှုမှတ်နေရုံပါပဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကာမ

အပြစ်မြင်ရင်

အချစ်မဝင်တော့ပါ

သုံးတဲ့ စကားလုံးနဲ့ သုံးရင်တော့ ‘ကြောင်ကြောင်ကြီး’ ပေါ့လေ
...။

ပျက်နေတာကို ကြောင်ကြောင်ကြီး မြင်နေပါလျက်နဲ့
အဲဒီ ပျက်နေတဲ့အာရုံကို သာယာနေတယ်၊ တပ်မက်နေတယ်၊
နှစ်သက်နေတယ်ဆိုရင် အဲဒီသာယာတပ်မက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ
ရှူးနေလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ မရှူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင်တော့ ပျက်နေတာ
ကြီးကို တပ်မက်ပါ့မလား။ မတပ်မက်ပါဘူး။

ဝိပဿနာမရှုတဲ့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အချိန်တိုင်း
အဆက်မပြတ် ပြိုပြိုပြီးတော့ ပျက်နေတဲ့အရာကို ‘ငါ့ဟာ၊ ငါ့
ဟာ’ လို့ ဘယ်သူမှ မသိမ်းပိုက်ပါဘူး။ စိတ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့သူ၊
ရှူးသွပ်နေတဲ့သူကသာ ပျက်နေတဲ့အရာကို ‘ငါ့ဟာ၊ ငါ့ဟာ’ နဲ့
သိမ်းပိုက်တာပါ။ ဒီနေရာမှာ ‘ပျက်နေတဲ့အရာ’ ဆိုတာ ဝိပဿ-
နာဉာဏ်နဲ့ မြင်တဲ့ အပျက်ကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပကတိ
မျက်စိနဲ့ မြင်ရတဲ့ ရိုးရိုးအပျက်ကို ပြောတာပါ။

အပျက်က ပညတ်အပျက်နဲ့ ပရမတ်အပျက်လို့ နှစ်မျိုး
ရှိပါတယ်။ ပညတ်အပျက်က ရိုးရိုးပကတိမျက်စိနဲ့ မြင်နိုင်ပါ

တယ်။ မြစ်ကမ်းစပ်က သဲပုံကြီး တအိအိပြိုကျတဲ့ အပျက်မျိုး ပေါ့။ ဘာပဲညာပဲ လို့ ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ် ပညတ်ထားတဲ့ သက် ရှိသက်မဲ့တွေရဲ့ အဆက်မပြတ် ပျက်စီးနေတဲ့သဘော၊ အမြဲ မပြတ် ဖောက်ပြန်နေတဲ့သဘောကို ပညတ်အပျက်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပျက်စီးယိုယွင်းနေမှန်း တကယ်သိသာတဲ့ ပညတ်အရာ ဝတ္ထုတချို့ရဲ့ မြင်သာထင်သာ အပျက်မျိုးကိုပဲ ပြောတာပါ။

ပကတိမျက်စိနဲ့ မြင်တွေ့နေရတဲ့ အဆက်မပြတ် ပျက် စီးနေတဲ့အရာ၊ အမြဲမပြတ် ဖောက်ပြန်နေတဲ့အရာကို ပုံမှန်စိတ် ရှိတဲ့ သာမန်လူ ဘယ်သူကမှ 'ငါဟာ၊ ငါဟာ' လို့ သိမ်းပိုက်ပြီး သာယာနှစ်သက် တပ်မက်မနေပါဘူး။ ပုံမှန်စိတ်မရှိတဲ့ လူထူး လူရွေးတွေကသာ 'ငါဟာ၊ ငါဟာ' လို့ သိမ်းပိုက်ပြီး သာယာနှစ် သက် တပ်မက်ကြတာပါ။

ပုံစံစုံ ပြောင်းလဲဖြစ်တည်နေမှု - ရုပ်တရားနဲ့ ခံစား တိမ်းညွတ်မှု - နာမ်တရား၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မသိတတ်တဲ့ အရာ - ရုပ်တရားနဲ့ သိတတ်တဲ့အရာ - နာမ်တရားတို့ရဲ့ အချိန် နဲ့အမျှ စက္ကန့်မလပ် တရစပ် ပျောက်ပျက်ကုန်ဆုံးနေတဲ့သဘော ကို ပရမတ်အပျက်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ပရမတ်အပျက်ကတော့ ရိုးရိုး ပကတိမျက်စိနဲ့ လုံးဝ မမြင်နိုင်ပါဘူး။ ဝိပဿနာဉာဏ် မျက်စိနဲ့မှပဲ မြင်နိုင်ပါတယ်။

ပညတ်နယ်ပယ်က အဆက်မပြတ် ဖောက်ပြန်ပျက်စီး နေတဲ့ အရာတစ်ခုကိုတောင် ဘယ်သူမှ မတပ်မက်ဘူးဆိုမှ

အပြစ်မြင်ရင်

အချစ်မဝင်တော့ပါ

တော့ ပရမတ်နယ်ပယ်က အဆက်မပြတ် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးနေတဲ့အရာကို ဘယ်သူက တပ်မက်ဦးမှာလဲ။ ပရမတ်အပျက်က ပညတ်အပျက်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးတော့ လျင်မြန်ပါတယ်။ အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးတော့ ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။

ပြောရရင် . . . ပရမတ်အပျက်ကမှ တကယ့်အပျက်အစစ်ပါ။ ပညတ်အပျက်က စကားအဖြစ်နဲ့သာ အပျက်လို့ ပြောရပေမယ့် တကယ့်အပျက်အစစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ပကတိမျက်စိနဲ့ မြင်တွေ့နေရတဲ့ ပညတ်အရာဝတ္ထု သက်ရှိ၊ သက်မဲ့တွေ စက္ကန့်နဲ့အမျှ ပျက်ပျက်ကျနေတယ်ရယ်လို့မှ မရှိပဲ။ လူတကာ မြင်တွေ့နိုင်တဲ့ သိသိသာသာကြီး ပျက်စီးပြောင်းလဲပြိုကျဆုံးရှုံးသွားတာကိုပဲ ‘အပျက်’ လို့ ပြောနေကြတာပါ။ ဝိပဿနာဉာဏ်မျက်စိနဲ့ မြင်တွေ့နေရတဲ့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေကတော့ စက္ကန့်နဲ့အမျှ ပျက်ပျက်ကျနေပါတယ်။ အဲဒါကမှ တကယ့်အပျက်အစစ်ပါ။

အဲဒီလို . . . စက္ကန့်နဲ့အမျှ ပျက်ပျက်နေတဲ့သဘော

အပြစ်မြင်ရင်

အချစ်မဝင်တော့ပါ

ပျက်နေတာကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပါတယ်။

ကိုယ်မြင်တွေ့နေတဲ့ အာရုံကလည်းပဲ လူဆိုတဲ့ ပညတ်သဏ္ဍာန် ပျောက်ပြီးတော့ မြင်စရာ အဆင်းအာရုံလေး တစ်ခုအနေနဲ့ပဲ မြင်ရတော့တယ်။ အဲဒီ အဆင်းလေးဟာ ဖြစ်ပြီး ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်ပြီး ပျက်လိုက်၊ ဉာဏ်ရင့်သွားရင်တော့ ဖြစ်တာ တောင်မှ မထင်ရှားတော့ဘူး။ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပျက်ပျက်ပြီးတော့ သွားတာကိုပဲ မြင်တွေ့ရတော့တယ်။ လူအကောင်လိုက်ကြီးက ရုပ်ရှင်တွေမှာ ပါသလို တရိပ်ရိပ် ပျက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီလိုအားဖြင့်ပေါ့လေ။ မြင်တွေ့သမျှအာရုံတွေကို သတိပဋ္ဌာန်နည်းအရ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် ရှုမှတ်သွားမယ်ဆိုရင် တော့၊ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့၊ အတွေး အကြံဆိုတဲ့ အာရုံခြောက်ပါးလုံးရဲ့ စက္ကန့်မလပ်၊ မိနစ်မလပ် အချိန်တိုင်း ပျက်နေတဲ့ သဘောကို မြင်တွေ့နေပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီ အာရုံကာမဂုဏ်တွေအပေါ်မှာ သာယာတပ်မက်တဲ့စိတ် လုံးဝ မဖြစ်တော့ပါဘူး။

အဲဒီလိုဆိုရင် မိမိရဲ့ ဉာဏ်ဟာ ပင်လယ်နဲ့တူတဲ့ဉာဏ်

အာရုံခြောက်ပါးဟာ
သာယာတဲ့စိတ်နဲ့ ခံစားရင်
ကာမဂုဏ်အာရုံ ဖြစ်ပေမယ့်
ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ ခံစားရင်
ကုသိုလ်အာရုံ၊
တရားဓမ္မစိတ်နဲ့ ခံစားရင်
တရားဓမ္မအာရုံ ဖြစ်သွားပါတယ်။
ဥပမာ - “ထမင်း” ဟာ
သာယာတဲ့စိတ်နဲ့ ခံစားရင်
ကာမဂုဏ်အာရုံ၊
ပေးလှူတဲ့စိတ်နဲ့ ခံစားရင်
ကုသိုလ်အာရုံ . . .။
သာယာတဲ့စိတ်ကိုပဲ
“ကာမစိတ်” လို့ ခေါ်တာဆိုတော့
ထမင်းဟာ သာယာလို့သူ့အတွက်
“ကာမဝတ္ထု” ဖြစ်ပြီး
ပေးလှူလို့သူ့အတွက်
“ဒါနဝတ္ထု” ဖြစ်ပါတယ်။

ခေမိဗယံချမှ

အလိုတကယ်လှမယ်

ရောဂါပျောက်သည်ထက် ပျောက်သွားအောင် . . .
နောက်ထပ်ဆေးတစ်ခွက် တိုက်လိုက်ကြဦးစို့ . . . ။

သားရေအပို၊ ဓွန့်သူလို၊ ဓွန့်ကို ဓွန့်ရမည်။

ဖိနပ်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စ, လုပ်ကတည်းက ကိုယ်လို
ချင်တဲ့ ဖိနပ်အရွယ်အစား၊ ဖိနပ်ပုံစံအတိုင်း အဆင်သင့် ရတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်မလိုချင်တဲ့ သားရေအစိတ်အပိုင်းတွေကို
အဆင့်ဆင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် လှီးထုတ်ဖြတ်ဖယ်ပစ်ပြီးမှ ကိုယ်
လိုချင်တဲ့ သားရေဖိနပ် ရတာပါ။

ဖိနပ်တစ်ရံလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် အရင်ဆုံး သားရေ
အချပ်ကြီးတစ်ခုမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဖိနပ်ပုံစံလေး အရာဖော်
လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ ဘေးက မလိုတဲ့ သားရေသားတွေကို

ယောင် ထင်မှတ်ခံစားရမှုတွေရဲ့ နေရာမှာ စိတ်အေးချမ်းမှု၊ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှု၊ ချမ်းသာအစစ်အမှန် ခံစားရမှုတွေ အစား ထိုးပြီး ဝင်ရောက်လာပါတယ်။ ကာမဂုဏ်အာရုံကို များများစွန့် နိုင်လေ၊ ချမ်းသာသုခကို များများရရှိလေပါပဲ။

ကာမဂုဏ်အာရုံတစ်ခုကို စွန့်နိုင်ရင် ချမ်းသာသုခတစ် ခု ရရှိမယ်။ ကာမဂုဏ်အာရုံနှစ်ခုကို စွန့်နိုင်ရင် ချမ်းသာသုခ နှစ်ခု ရရှိမယ်။ ကာမဂုဏ်အာရုံဆယ်ခု စွန့်နိုင်ရင် ချမ်းသာသုခ ဆယ်ခုရရှိမယ်။ ကာမဂုဏ်အာရုံများများ စွန့်နိုင်ရင် ချမ်းသာ သုခများများရရှိမယ်။ ကာမဂုဏ်အာရုံအားလုံးကို စွန့်နိုင်ရင် တော့ ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခအားလုံး ချုပ် ငြိမ်းပြီး ချမ်းသာသုခအားလုံး ရရှိနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီလိုအားဖြင့် သားရေကို လှီးထုတ်လိုက်တိုင်း လှီး ထုတ်လိုက်တိုင်း ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ဖိနပ်ပုံဟာ နီးစပ်နီးစပ်ပြီးတော့ လာသလိုပဲ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို စွန့်နိုင်တာနဲ့အမျှ စွန့်လိုက် တဲ့ အာရုံတွေရဲ့ နေရာမှာ စစ်မှန်ငြိမ်းအေးတဲ့၊ အနှစ်သာရပြည့် ဝတဲ့ ချမ်းသာတွေဟာ အစားထိုးပြီးတော့ ဝင်ရောက်လာရ ပါတယ်။

ဒီတော့ နည်းနည်းချမ်းသာချင်ရင် နည်းနည်းစွန့်ရ မယ်၊ များများချမ်းသာချင်ရင် များများစွန့်ရမယ်၊ တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့်ချမ်းသာချင်ရင် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်စွန့်ရမယ်။ နည်း နည်းစွန့်နိုင်ရင် နည်းနည်းချမ်းသာမယ်၊ များများစွန့်နိုင်ရင် များ

အပိုဖယ်ချမှ

အလိုတကယ်လှမယ်

များချမ်းသာမယ်၊ လုံးဝ စွန့်နိုင်ရင်တော့ လုံးဝ ချမ်းသာမယ်။

ဒါကတော့ ပိဋကတ်တော်မှာ တိုက်ရိုက်လာရုံတဲဲ့ ဥပမာလေးပါပဲ။ ဖိနပ်လုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မလိုတဲ့သားရေတွေ လှီးထုတ်ပစ်ရတယ် ဆိုတာကတော့ ဥပမာလေးက အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖိနပ်လုပ်တာကို မမြင်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေနဲ့ကျတော့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်။

ဖိနပ်ဥပမာကို နမူနာထားပြီးတော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ချမ်းသာကို ရဖို့အတွက် မလိုတဲ့အပိုင်းတွေကို စွန့်ထုတ်ပစ်ရတယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အလားတူ ဆင်တူတဲ့ ဥပမာတွေ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ကိုယ် ချဲ့ထွင်ပြီးတော့ အများကြီး စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဉာဏ်ထဲမှာ အထင်ရှားဆုံး ဥပမာနဲ့ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်နိုင်ပါတယ်။

ဥပမာ - ပန်းပုထုတဲ့သူလိုပေါ့။ ပန်းပုထုတဲ့အခါမှာ လည်း ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မင်းသားရုပ်၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မင်းသမီးရုပ်လေးကို ရဖို့အတွက် မလိုတဲ့သစ်သားအပိုတွေကို ခြစ်ထုတ်ပစ်

ကျ ကျေနပ်နေတာပါပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ‘ဆံပင်အပိုဖြတ်ချ
လေ၊ ဆံပင်ပုံစံ လှပလေ’ လို့ ယုံကြည်နေလို့၊ ‘ကိုယ်မလိုချင်တဲ့
အစိတ်အပိုင်းတွေ ဖြတ်တောက်နိုင်လေ၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့
ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ရရှိလေ’ ဆိုတာ သဘောပေါက်နေ
လို့ပါပဲ။

ခုခေတ်ဆိုတော့ ခေါင်းတုံးကေကလည်း ခေတ်စားနေ
တာကိုးနော်။ ခေါင်းတုံးကေကိုမှ ကိုယ်က သဘောကျတယ်၊
သာယာတယ်၊ နှစ်သက်တယ်ဆိုရင် ဆံပင်တွေ အကုန်လုံး
ဖြတ်ပစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဆံပင်တွေ အကုန်လုံး ဖြတ်ပစ်လို့ မျက်
ရည်ကျ မကျပါဘူး။ ကိုယ်က ခေါင်းတုံးကေလေးနဲ့ ကြားလုံး
ထုတ်ချင်တာကိုး။ လူပုံအလယ်မှာ သွားချင်တာကိုး။

ဒီတော့ ခေါင်းတုံးကေမှ လှတယ်လို့ ယူဆတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က
လည်း ကိုယ့်ဦးခေါင်းမှာရှိနေတဲ့ ဆံပင်တွေ အကုန်လုံးကို စွန့်
ပစ်လိုက်ရတာပါပဲ။ ဆံပင်တွေများများ စွန့်နိုင်လေ များများ
စိတ်ချမ်းသာလေပဲပေါ့။

အဲဒီလိုပါပဲ။ စစ်မှန်ပြီး ငြိမ်းအေးတဲ့ အဆင့်မြင့်ချမ်း
သာကို ရယူလိုသူတွေအတွက် လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်း
သာတွေ ဆိုတာ စွန့်ပစ်ရမယ့် အရာတွေ၊ လှီးထုတ်ပစ်ရမယ့်
အရာတွေပါ။ ကာမဂုဏ်ကို များများစွန့်နိုင်လေ၊ စိတ်ချမ်းသာမှု၊
ငြိမ်းအေးမှု များများရလေပါပဲ။

အမြင်လေးလှပေမယ့်

ဘဝင်အေးမြဖို့ခက်ပါတယ်

လို့ ဆိုပြီး ဆင်းရဲရပြန်တယ်။

ရှာဖွေလို့ ရလာပြန်တော့လည်း ရလာတဲ့ ပစ္စည်းလေး ပျောက်ပျက်မသွားအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေရတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဆင်းရဲတာပါပဲ။ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေတဲ့ ကြားထဲက ဖောက်ပြန် ပျက်စီးသွားတော့လည်း ဆင်းရဲရပြန် တယ်။ ဒါကြောင့် ရလေလိုလေသဘောရှိနေသမျှတော့ ဆင်းရဲ အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆင်းရဲနေရမှာပါပဲ။

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေဆိုတာက အသီးရှိတဲ့ သစ်ပင်နဲ့ တူတာကိုး။ အသီးရှိတဲ့ သစ်ပင်ဆိုတာ အဖျက်အဆီး ခံရတာ ပါပဲ။ သရက်ပင်တို့၊ ဆီးပင်တို့မှာ သရက်သီးတွေ၊ ဆီးသီးတွေ သီးနေတယ်ဆိုရင် အပင်လေးက အင်မတန် လှတာပဲ၊ အင်မ-တန် တင့်တယ်တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အသီးလိုချင်တဲ့သူနဲ့ တွေ့ပြီဆိုရင်တော့ အောက်ကနေ ခဲတို့၊ တုတ်တို့နဲ့ ပစ်ချတာလည်း ခံရမယ်၊ အပင် ပေါ်တက်ပြီးတော့ လှုပ်ခါချတာလည်း ခံရမယ်၊ ကိုင်းချိုင့်တာ လည်း ခံရမယ်၊ အပင်လှဲတာလည်း ခံရမယ်၊ အမြစ်ကနေ

အမြင်လေးလှပေမယ့်

ဘဝင်အေးမြဖို့ခက်ပါတယ်

ဒေါသ စတဲ့ ကိလေသာဘေးရန်တွေက ဖြစ်ပေါ်လာရတာ ပါပဲ။

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေဆိုတာ လူ့ရဲ့စိတ်ကို ကိလေသာ အဆိပ်တက်စေတတ်တဲ့အရာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပတ်သက် လို့ အင်မတန် မှတ်သားစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခု ပြောပြချင်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ မယ်သာမာလို့ အမည်ရ တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူဟာ အင်မတန် ဆင်းရဲပါတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့အတွက်ကြောင့်လည်း သူဟာ ကိုယ့် ကိုယ်ကို နှိမ့်ချပြီးတော့ နေပါတယ်။ သဘောလည်း ကောင်းပါ တယ်။ ကာလသားတွေက အမျိုးမျိုး စကြနောက်ကြပေမယ့် လည်း ပြန်မပြောပါဘူး။

အဲဒီလို ကာလသားတွေရဲ့ ကြားမှာ ‘မယ်သာမာလေး ဟာ သဘောသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ မယ်သာမာလေး သိပ်စိတ် ကောင်းရှိတာပဲ၊ မယ်သာမာလေးဟာ မာန်မာနဘာမှမရှိဘူး၊ ရုပ်ချောပေမယ့်လို့ မာန်မာနဘာမှမရှိဘူး’ လို့ ချီးကျူးကြတယ်။

အဲဒါကို ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က သိတော့ ပြောတယ်။
'မယ်သာမာ သဘောကောင်းတယ်ဆိုတာ ပစ္စည်းဥစ္စာ
မရှိလို့ပါ။ ဆင်းရဲနေလို့ သဘောကောင်းတာပါ။ တကယ်လို့သာ
သူ့မှာပစ္စည်းဥစ္စာရှိရင်တော့ အခုလို သဘောကောင်းမှာမဟုတ်
တော့ပါဘူး'

အဲဒီလိုပြောတော့ ကာလသားတွေက မခံနိုင်ဘူး။
'နဂိုစိတ်ရင်း ကောင်းနေရင်တော့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘယ်
လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ၊ အာရုံကာမဂုဏ်တွေ ဘယ်
လောက်ပဲ ပြည့်စုံပြည့်စုံ စိတ်ထားပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ သင်ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး'

အဲဒီလိုပြောတော့ ပညာရှိကြီးက 'မင်းတို့ မယုံရင်စမ်း
ကြည့်ကွာ' ဆိုပြီးတော့ သူက နည်းတစ်ခုနဲ့ စမ်းသပ်ပါတယ်။

အဲဒီ မယ်သာမာလေးရဲ့လုပ်ငန်းကလည်း ရက်ကန်း
ခတ်တဲ့အလုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ မယ်သာမာရက်ကန်း
ခတ်တဲ့နေရာ ခြေထောက်ချတဲ့ မြေကြီးအောက်မှာ အသပြာ
တစ်ထောင်သွားပြီးတော့ မြှုပ်နှံထားလိုက်တယ်။ မယ်သာမာ
လေး မသိအောင် သွားပြီးတော့ မြှုပ်ထားလိုက်တယ်။

မြှုပ်ထားလိုက်ပြီး၊ နောက်တစ်နေ့ မယ်သာမာလေး
ရက်ကန်းခတ်တော့ ထုံးစံအတိုင်း မြေကြီးအပေါ်မှာ ခြေ
ထောက်ချပြီးတော့ ရက်ကန်းခပ်တာ ဆိုတော့ အသပြာတစ်
ထောင်ထုပ်ပေါ်မှာ သူက ခြေဖဝါးချမိလျက်သားဖြစ်နေတယ်။

အမြင်လေးလှပေမယ့်

ဘဝင်အေးမြဖို့ခက်ပါတယ်

ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ခြေထောက်အောက်က မြေကြီးထဲမှာ အသပြာ တစ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာတွေ မယ်သာမာ လုံးဝမသိပါဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ ပညာရှိက 'ကဲ - မင်းတို့သွားပြီးတော့ စကြစမ်း' ပြောလို့ ကာလသားတွေက ခါတိုင်းလိုပဲ မယ်သာမာ လေးကို စကြ၊ နောက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ မယ်သာမာဟာ ခါ တိုင်းလို ငြိမ်ခံမနေတော့ပါဘူး၊ ပြီးခံမနေတော့ပါဘူး။ ကက် ကက်လန်အောင် ပြန်ပြီးတော့ ရန်တွေ့ပါတော့တယ်။ ဘာဖြစ် တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်ပေါ့။

အဲဒီလို ရန်တွေ့တော့မှ ပညာရှိက . . .

'မြင်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ မယ်သာမာဟာ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဥစ္စာ အများကြီး ရှိသေးတာတောင် မဟုတ်ဘူး။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှာ အသပြာတစ်ထောင် မြှုပ်ထားတာ ကိုတောင် သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခြေဖဝါး အောက်က မြေကြီးထဲမှာ အသပြာတစ်ထောင်ရှိတော့ အဲဒီ အသပြာတစ်ထောင်ရဲ့ ဓာတ်ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါ်၊ ငွေပုံပေါ်မှာ ခြေထောက်တင်မိလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်

အမြင်လေးလှပမယ်

ဘဝင်အေး မြေဖို့ခက်ပါတယ်

ကျယ်ပြီး အဆက်မပြတ် လောင်မြိုက်နေတယ်။ ရလိုက်၊ လိုလိုက်၊ ထပ်ရှာလိုက်၊ ရလိုက်၊ လိုလိုက်၊ ထပ်ရှာလိုက်နဲ့ ဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေက မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး ဘယ်တော့မှကို အဆုံးမသတ် နိုင်တော့ပါဘူး။

စွန့်နိုင်တဲ့သူကတော့ တစ်ခု စွန့်နိုင်၊ တစ်ခုစာ ဒုက္ခငြိမ်း၊ ဆယ်ခု စွန့်နိုင်၊ ဆယ်ခုစာ ဒုက္ခငြိမ်း၊ အားလုံး စွန့်နိုင်၊ အားလုံးစာ ဒုက္ခငြိမ်း၊ စွန့်နိုင်လေ၊ ဒုက္ခငြိမ်းလေနဲ့ အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာတော့တာပါပဲ။

‘စွန့်လေချမ်းသာလေ’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ စွန့်ပုံစွန့်နည်းကတော့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ မရှာဘဲ စွန့်တာရယ်၊ ရှာပြီးမှ စွန့်တာရယ် . . . ။

မရှာဘဲ စွန့်တာကတော့ ရှာကို မရှာတော့တာပေါ့။ ရဖို့အခွင့်အလမ်း ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ . . . ရဖို့ မကြိုးစားတော့တာ၊ ရှိလေ ရှုပ်လေဆိုပြီး ရှိအောင် အားမထုတ်တော့တာ . . . ။ ရှိလာအောင် ရှာဖွေနေရတာကိုက ဒုက္ခပဲ ဆိုပြီးတော့ သူက ရှိလာအောင်ကို မကြိုးစားတော့ဘူး။ ဒါက စွန့်ခြင်းတစ်

မရွာဘဲစွန့်နည်းနဲ့ စွန့်တဲ့နေရာမှာ 'လူပျင်းစွန့်နည်း'နဲ့ စွန့်ရမှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ 'လူမြတ်စွန့်နည်း' နဲ့ စွန့်ရမှာ . . . ။ တရားဘာဝနာကို အချိန်ပြည့် ဇောက်ချပြီး အားထုတ် ချင်လို့ တခြားကုသိုလ်အလုပ် တစ်ခုခုကို အချိန်ပိုပေးပြီး လုပ် ချင်လို့ စွန့်တာမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ရှာပြီးမှ စွန့်နည်းနဲ့ စွန့်တဲ့နေရာမှာလည်း 'ကိုယ်ကျိုး မျှော်စွန့်နည်း' နဲ့ စွန့်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ 'သူ့ကျိုးမျှော်စွန့်နည်း' နဲ့ စွန့်တာမျိုး ဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ့်အကျိုးကို လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘဲ သူတစ်ပါးအကျိုးသက်သက်အတွက်ပဲ ရည်ရွယ်ပြီး စွန့်မှ စိတ် ပင်ပန်းခြင်း ကင်းပြီး စိတ်ချမ်းသာမှု၊ စိတ်လွတ်လပ်မှု ရနိုင်ပါ တယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ကာမဂုဏ်ဆိုတာ စွန့်လေချမ်း သာလေပါပဲ။ တကယ်စွန့်ချင်စိတ်နဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား စွန့် တယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုကြည့်ခြင်းကို စွန့်ရင် အချိန် ကုန်ခြင်း၊ မျက်စိကိုက်ခြင်း၊ အိပ်ရေးပျက်ခြင်း စတဲ့ ရုပ်ရှင်ဗီဒီ ယိုကြည့်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ကင်းရှင်းပြီး ချမ်း သာတာပေါ့။ ဘောလုံးပွဲကြည့်ခြင်းကို စွန့်ရင် အချိန်ကုန်ခြင်း၊ မျက်စိကိုက်ခြင်း၊ အိပ်ရေးပျက်ခြင်း စတဲ့ ဘောလုံးပွဲကြည့်ခြင်း နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ကင်းရှင်းပြီး ချမ်းသာတာပေါ့။

ကာမဂုဏ်ဆိုလို့ ဟိုတစ်ခုကိုပဲ ထင်မနေကြနဲ့ဦးနော်။ ကြည့်ရှုစရာ၊ နားထောင်စရာ၊ နမ်းရှိုက်စရာ၊ စားသောက်စရာ၊

ဗုဒ္ဓဇေယျဝိသုဒ္ဓိတော် ဦးနေဝင်း ကျမ်းမြေ့ကို

ကာမဂုဏ်ကျွန်းဟုခေါ်သည်

ချမ်းသာခေတ္တ၊ စွန့်နိုင်မှ၊ လုံးဝချမ်းသာမည်။

ခေတ္တချမ်းသာကို စွန့်နိုင်မှ အမြဲချမ်းသာကို ရရှိမယ်၊ တဒင်္ဂချမ်းသာကို စွန့်နိုင်မှ ထာဝရချမ်းသာကို ရရှိမယ်၊ ယာယီချမ်းသာကို စွန့်နိုင်မှ ထာဝစဉ်ချမ်းသာကို ရရှိမယ်၊ အခိုက်အတန့်ချမ်းသာကို စွန့်နိုင်မှ အမြဲတမ်းချမ်းသာကို ရရှိပါမယ်။

အမြဲတမ်းချမ်းသာ၊ ထာဝရချမ်းသာဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာပါ။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကတော့ ဘယ်တော့ဆို ဘယ်တော့မှ ကုန်ခန်းပြတ်တောက် ပျက်စီးမသွားဘဲ အစဉ်ထာဝရ တည်တံ့ခိုင်မြဲနေပါတယ်။

‘တဒင်္ဂချမ်းသာကို စွန့်မှ ထာဝရချမ်းသာကို ရမယ်’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရသွားမှ ထာဝရချမ်းသာတာ

တွေက ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝန်းရံနေပါတယ်။ ထမင်းစားတာ တစ်ခုနဲ့ပဲ နမူနာကြည့်လိုက်ပေါ့။ ထမင်းစားတယ်ဆိုတာက လည်း သာယာတဲ့စိတ်နဲ့ စားရင် ကာမဂုဏ်အာရုံခံစားတာပါပဲ။ ရသာရုံဆိုတဲ့ ကာမဂုဏ်ကို ခံစားတာပေါ့နော်။

ထမင်းတစ်နပ် စားဖို့ဆိုရင်၊ ထမင်းတစ်ပွဲ စားဖို့ဆိုရင် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာတယ်ပဲ ထားပါတော့။ အဲဒီ ဆယ့်ငါး မိနစ် အရသာခံစားဖို့အတွက် ရှေ့နဲ့နောက်မှာ ရင်းနှီးလိုက်ရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေက အများကြီးပဲ။

ဒီထမင်းစားနိုင်ဖို့အတွက် ငွေရှာရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ငွေရ လာပြန်တော့လည်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ကြက်သွန် အစရှိတဲ့ ဟင်း ချက်စရာတွေ ဝယ်ရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ဈေးသွားရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ဝယ် ခြမ်းလာပြန်တော့လည်း ခုတ်ရ၊ ထစ်ရ၊ လှီးရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ချက် ရ၊ ပြုတ်ရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ မီးဖိုခန်းထဲမှာ ညှော်နဲ့တွေ ခံရတဲ့ဒုက္ခ တွေ၊ မီးအပူဒဏ်ခံရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ချက်ပြီးသားအဆင်သင့်ကို ခူးရ ထည့်ရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ပါးစပ်လှုပ်ပြီး ဝါးနေရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ စားရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ စားပြီးပြန်တော့လည်း ဗိုက် ရစ်တဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ပြီးတော့ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်ရတဲ့ဒုက္ခတွေ၊ ဒုက္ခတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းပြီးတော့ နေပါတယ်။ ခံစားရတဲ့ သူခ လေးကတော့ တဒင်္ဂ၊ တစ်ခဏလေးပါပဲ။

အဲဒီ တဒင်္ဂတစ်ခဏလို့ဆိုတဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်က လေးကရော တကယ်ဆယ့်ငါးမိနစ်လုံးလုံး စက္ကန့်မလုပ်၊ မိနစ်

ရောက်သွားပြန်တော့ အရသာပျောက်သွားပြန်တယ်။ နောက် တစ်လုတ် ပြန်စားရပြန်တယ်။ အဲဒီလိုအားဖြင့် ဆယ့်ငါးမိနစ် အတွင်းမှာတောင်မှ စက္ကန့်မလပ် တစ်ဆက်တည်း ချမ်းသာနေ တာ မဟုတ်ပါဘူး။

အများကတော့ ပြောလေ့ရှိပါတယ်၊ ‘လောကီချမ်း သာဆိုတာ တစ်ဘဝ၊ တစ်နပ်စာပါပဲ’ တဲ့။ တစ်ခဏဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်ဘဝစာလို့ ဒီလို အဓိပ္ပာယ်ဖော် ကြတယ်။ တစ်ဘဝစာလို့ တကယ်တော့ မပြောထိုက်ပါဘူး။ တစ်ဘဝလုံး အပြည့်အဝကြီး ခံစားနေရတဲ့ ချမ်းသာမှု မဟုတ် တာပဲ။

အဲဒီ တစ်ဘဝအတွင်းက အခိုက်အတန့်၊ အခိုက် အတန့်လေး၊ ခဏတစ်ဖြုတ်၊ ခဏတစ်ဖြုတ်လေးပဲ ခံစားရတာ ပါ။ ဒီတော့ တစ်ဘဝစာ၊ တစ်နပ်စာဆိုတာ တကယ်တော့ မမှန်ပါဘူး။ တခြားကိစ္စတွေအတွက်တော့ မှန်ချင်မှန်မယ်ပေါ့။ သာယာမှုအနေနဲ့ ကြည့်ရင်တော့ တစ်ဘဝလုံး မခံစားရပါဘူး။ ခေတ္တခဏ၊ အခိုက်အတန့်ကလေးသာ ခံစားရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို ခေတ္တခဏလေး ခံစားရတော့လည်း သက် သက်သာသာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ခံစားရလား ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာမှန်သမျှဟာ မငြိမ်မသက်နဲ့ လှုပ်ရှားပေးနေမှ ခံစားရတဲ့ ချမ်းသာတွေဖြစ်ပါတယ်။

ဒုက္ခရေပတ်လည်ဝိုင်းနေသော ကုန်းမြေကို ကာမဂုဏ်ကျွန်း ဟုခေါ်သည်

ဆိုပါတော့။ ခုနက ထမင်းတစ်လုတ်ကလေးကို ကိုယ်
ကြိုက်တဲ့ဟင်းလေးတွေနဲ့ မွမ်းမံပြီးတော့ ထမင်းလုတ်လေး
တစ်လုတ် ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ထည့်လိုက်ပြီးတော့
ပါးစပ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး ငုံ့ထားရုံနဲ့ ချမ်းသာပါ
မလား၊ မချမ်းသာပါဘူး။

သွားတွေနဲ့ ကြိတ်ချေပြီးတော့ ဝါးပေးရတယ်၊ လျှာ
ကလေးကလည်း ဟိုဘက်လှည့်လိုက်၊ ဒီဘက်လှည့်လိုက်၊ ရှေ့
တိုးနောက်ဆုတ်၊ ဝဲယာ၊ အထက်အောက်၊ ဒီလို လျှာလေး
လည်း လှုပ်ရှား၊ သွားလေးလည်း လှုပ်ရှား၊ မေးရိုးတွေလည်း
လှုပ်ရှားပြီးတော့ ဝါးနေမှ အရသာဆိုတာ ပေါ်လာပါတယ်။
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ ခံစားခွင့်မရပါဘူး။

ကျန်တဲ့ အဆင်းအာရုံ၊ အသံအာရုံ၊ အနံ့အာရုံ၊ အထိ
အတွေ့အာရုံတွေလည်း နည်းတူပဲ။

အဆင်းအာရုံတစ်ခု ကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း တစ်နေ
ရာတည်းမှာ စူးစိုက်ပြီးတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ကြည့်နေရုံနဲ့
အဲဒီ အဆင်းရဲ့ အရသာ မပေါ်ဘူး။ ဆိုပါတော့၊ ပန်းချီကားချုပ်

လေးတစ်ခု၊ သိပ်လှတဲ့ ပန်းချီကားချပ်လေးတစ်ခု၊ ဂန္ထဝင်
မြောက် ပန်းချီကားချပ်လေးတစ်ခုကို ကြည့်မယ်ဆိုပါတော့။

ပန်းချီကားချပ်ရဲ့ ထောင့်စွန်းလေးတစ်ခုကိုပဲ စိုက်ပြီး
ကြည့်နေရုံနဲ့ ပန်းချီကားရဲ့ အရသာ မပေါ်ပါဘူး။ မျက်စိကို
ဟိုဘက်ရွှေ့လိုက်၊ ဒီဘက်ရွှေ့လိုက်၊ အပေါ်ရွှေ့လိုက်၊ အောက်
ရွှေ့လိုက်၊ အဲဒီလို မျက်စိကို လှုပ်ရှားကစားနေမှသာ ပန်းချီ
ကားချပ်ရဲ့ အရသာလေးက ပေါ်လာပါတယ်။ အသံ၊ အနံ့၊
အရသာ၊ အထိအတွေ့၊ ကျန်တဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေအားလုံး
နည်းတူပါပဲ။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာမှန်သမျှ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်၊ အေး
အေးဆေးဆေးနဲ့ ခံစားရတဲ့ ချမ်းသာမဟုတ်ပါဘူး။ ပင်ပင်ပန်း
ပန်း၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ လှုပ်ရှားပြီးတော့မှ ခံစားရတဲ့ ချမ်းသာတွေ
ဖြစ်ပါတယ်။

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ရှာဖွေရတော့လည်း နဖူးကချွေး
ခြေမကျအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား၊ ရလာတဲ့
ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ခံစားရတော့လည်း နဖူးကချွေး ခြေမကျ
အောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဆိုတော့ ကာမဂုဏ်ချမ်း
သာဟာ ငြိမ်သက်တဲ့ချမ်းသာ၊ ငြိမ်းအေးတဲ့ချမ်းသာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ လှုပ်ရှားတဲ့ချမ်းသာ၊ ပူလောင်တဲ့ ချမ်းသာပါ။ သက်သက်
သာသာချမ်းသာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ချမ်းသာပါ။
သုခချမ်းသာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒုက္ခချမ်းသာပါ။

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို
စွန့်နိုင်တယ်ဆိုတာ
ကာမဂုဏ်အကြောင်းကို
ကောင်းကောင်းသိသွားလို့ပါ။
သာယာစရာလေး ရွေးသိရုံ
သာယာမှုလေး ကွက်သိရုံနဲ့
ကောင်းကောင်းသိတယ်လို့
မခေါ်နိုင်ပါဘူး။
သာယာစရာ၊ သာယာမှုနဲ့အတူ
မသာယာစရာ၊ မသာယာမှုကိုပါ တွဲသိမှ
ကောင်းကောင်းသိတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။
အကျိုးပဲ ကွက်သိရုံနဲ့
ကောင်းကောင်းသိတယ်လို့
မခေါ်နိုင်ပါဘူး။
အကျိုးနဲ့အတူ အပြစ်ကိုပါ တွဲသိမှ
ကောင်းကောင်းသိတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

သွင်းပြီးတော့ ဆင်ခြင်လိုက်တာ နောက်ဆုံးဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး တဲ့အချိန်မှာပဲ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေအပေါ်မှာ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ စိတ်ဆန္ဒ လုံးဝ ကင်းပြတ်သွားပါပြီ။ ကာမတဏှာ ကင်းသွားပါပြီ'

သာသနာပကာလဆိုတော့ အမြစ်ပြတ် ကင်းသွားတာ တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဈာန်တန်ခိုး၊ ဈာန်ချမ်းသာ၊ ဈာန်စိတ်နဲ့ ပင်စည်ပြတ်၊ ကိုင်းပြတ် ကင်းသွားတာသာ ဖြစ်ပါတယ်။

'ဖိနပ်ကောင်းကောင်း လိုချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မလိုတဲ့ သားရေအပိုတွေကို စွန့်ပစ်ရမယ်' ဆိုတဲ့ ဂါထာလေးကို ရွတ်ပြီး တဲ့အချိန်မှာပဲ သူ့ရဲ့ စိတ်ဟာ ရိုးရိုးလောကီစိတ်၊ ရိုးရိုးမဟာ ကုသိုလ်စိတ် မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ ဈာန်စိတ်ထိ ဖြစ်သွားတယ်။

ဈာန်စိတ် ဖြစ်သွားတော့ ဈာန်အာရုံကို စူးစိုက်တဲ့စိတ် ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေအပေါ်မှာ တပ်မက်တဲ့ စိတ် မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် 'ဒီရှစ်ထောင်မယူပါရစေနဲ့တော့၊ ဒီဆေးဖိုး မယူပါရစေနဲ့တော့' လို့ပြောတာ။ ရှစ်ထောင်တို့၊ ဆေးဖိုးတို့ဆိုတာ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေလေ။ ကာမဂုဏ်ခံစားပစ်မယ့် သူ့အတွက်ဆိုရင်ပေါ့နော်။

ဘာကြောင့် သူက တရားဟောရင်းမတ်တတ်နဲ့ ဈာန်ရ သွားတာလဲလို့ ဆိုတော့ . . . ဘုရားလောင်းလုလင်ပျိုက ဗာရာဏသီမင်းကြီးကို တရားဟောရင်းနဲ့ မင်းကြီးရဲ့ နောက်မှာ စိုက်ထူထားတဲ့ ထီးဖြူကြီးကို ကြည့်ပြီး ဟောနေတာဆိုတော့

ရာဇဝင်ထဲမှာ

ကာမဂုဏ်ကိုထားရစ်ခဲ့

. . . တစ်ဖက်ကလည်း တရားထဲမှာ ဉာဏ်သွင်းတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ထီးဖြူကြီးကို ကြည့်ပြီး သြဒါတကသိုဏ်းလို့ခေါ်တဲ့ အဖြူရောင်ကသိုဏ်း ရှုမှတ်ပြီးတော့နေတယ်။

ထီးက အဖြူရောင်ဆိုတော့ ‘ထီး’ လို့ သာမန်လေး မကြည့်ဘဲ အဖြူရောင်ကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီး ‘အဖြူ၊ အဖြူ’ လို့ ထပ်ခါထပ်ခါ ရှုရင် ‘အဖြူရောင်ကသိုဏ်း’ လို့ခေါ်တဲ့ သမထကမ္မဋ္ဌာန်း ပွားများပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။

နားက တရားနာရင်း ဉာဏ်က ခန္ဓာထဲ လှည့်နေရမယ်။ နှုတ်က တရားဟောရင်း ဉာဏ်က ခန္ဓာထဲ လှည့်နေရမယ်။ ဟောသူ နာသူ အတူတူပါပဲ။

ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သူများကို ဟောတယ်လို့ ဆိုပေမယ့် ကိုယ်လည်း ကြားနေ၊ နာနေရတာပါပဲ။ ဟောသူက ဟောသူလည်း ဖြစ်သလို နာသူလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဟောသူကိုလည်း ‘နားက တရားနာ၊ ဉာဏ်က ခန္ဓာလှည့်’ လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။

အခု ဦးဇင်းတို့ ‘ရလေလိုလေ. . . ဒါပေမဲ့ တဒင်္ဂလေး

တွေ' တရားကို ဟောနေတာဟာ တရားနာပရိသတ်များ အတွက် အဓိက ဟောနေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဦးဇင်းတို့ကိုယ်တိုင် လည်းပဲ နာယူနေတာပါပဲ။ တရားနာပရိသတ်ထဲမှာ ဦးဇင်း လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ပါပဲ။

ဦးဇင်း ဟောတဲ့တရားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မြတ်စွာ ဘုရားရှင် ဟောကြားထားတဲ့တရား ဖြစ်ပါတယ်။ သဘာဝဓမ္မ အရ သစ္စာတရားအဖြစ်နဲ့ သူ့အလိုလို မှန်ကန်စွာ တည်ရှိနေတဲ့ တရားမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဇင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တရား မဟုတ် ပါဘူး။ သတ္တဝါအားလုံးရဲ့ ဘုံဆိုင်တရား ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ တရားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်တည်း နာတာမဟုတ်ဘဲ နဲ့ အများနဲ့အတူတူ ထိုင်ပြီးတော့ နာယူတဲ့သဘောပါပဲ။

ဘုရားလောင်းလုလင်ပျို ဗာရာဏသီမင်းကြီးကို တရား ဟောရင်းနဲ့ ထီးဖြူကြီး ကြည့်ပြီး သြဒါတကသိုဏ်း ရှုလိုက်တာ နောက်ဆုံးဂါထာလည်းဆုံးရော ဈာန်ရော အဘိညာဉ်ပါ ရရှိ သွားပါတယ်။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေအပေါ်မှာ တပ်မက်တဲ့စိတ် လုံးဝ မရှိတော့ဘူး။ ဈာန်စိတ်ရှိနေသရွေ့၊ ဈာန်မလျှောသရွေ့ ပေါ့နော်။

မင်းကြီးက ကြည်ညိုလွန်းလို့ 'ကောင်းပေစွ-ကောင်း ပေစွ၊ အသင် လုလင်ပျိုလေးဟာ လောကကြီးအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပါပေစွ၊ အကောင်းအဆိုး၊ အကြောင်း အကျိုးကို ခွဲခြားပြီးတော့ သိပါပေစွ၊ ဒုက္ခရဲ့ အကြောင်းရင်းဖြစ်

ရာဇဝင်ထဲမှာ

ကာမဂုဏ်ကို ထားရစ်ခဲ့

တဲ့ တဏှာသဘောကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး သိပါပေစွဲလို့ ချီးကျူးပါတယ်။

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို စွန့်နိုင်တယ်ဆိုတာ လောက အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိလို့ပါ။ လောကအကြောင်း၊ ကာမဂုဏ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီးသိမှ ကာမဂုဏ်အာ ရုံတွေကို စွန့်နိုင်ပါတယ်။

တချို့ကလည်းပဲ ကာမဂုဏ်အာရုံ စွန့်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆို ရင် လူ့လောကအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်ဘူးလို့ ပြောတတ် ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ရဟန်း၊ သာမဏေ၊ သီလရှင်တွေကို ပေါ့။ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးတွေကိုလည်း ပြောတတ်ကြတာပါပဲ။

တကယ်တော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို စွန့်နိုင်တယ် ဆိုတာ လောကအကြောင်း၊ ကာမဂုဏ်အကြောင်းကို ကောင်း ကောင်းကြီး သိသွားလို့ပါ။ လောကအကြောင်း၊ ကာမဂုဏ် အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး မသိသေးတဲ့သူက မစွန့်နိုင် သေးဘူးပေါ့။ ကောင်းကောင်း မသိသေးလို့ ကောင်းကောင်း မစွန့်နိုင်သေးတာပါ။ ကောင်းကောင်းသိတဲ့ တစ်နေ့ကျရင်တော့

တာမျိုး . . . ။

အောက်ထစ်ဆုံးအနေနဲ့ကတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကုသိုလ်အလုပ် လုပ်တာမျိုး ရှောင်ကြဉ်နိုင် သွားပါလိမ့်မယ်။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာရဲ့ တဒင်္ဂသဘောကို သိ ထားတော့ ‘ခံစားတော့ တဒင်္ဂ၊ ခံရတော့ ထာဝရ’ အဖြစ်မခံ တော့ဘူးပေါ့။ အကုသိုလ်အဖြစ်ခံပြီး ခံစားရမယ့်အရသာက တဒင်္ဂတစ်ခဏလေး၊ အကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးအဖြစ် ခံရမယ့် ဆင်း ရဲဒုက္ခက အချိန်အကြာကြီး၊ နှစ်အကြာကြီး၊ ဘဝအကြာကြီးဆို တော့ အကုသိုလ်ဖြစ်မယ့် ကာမဂုဏ်ခံစားမှုမျိုး ဘယ်လုပ်ဖြစ် ပါတော့မလဲ။

ကိုယ့်အနေနဲ့ မခံစားရမနေနိုင်တဲ့ ကိုယ်အကြိုက်ဆုံး၊ ကိုယ်အနှစ်သက်ဆုံး ကာမဂုဏ်အာရုံလောက်ပဲ သူ့အတိုင်း အတာနဲ့သူ ခံစားပြီး ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ ဟိုလိုလိုဒီလိုလို ဘာမဟုတ်တဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ၊ မလွမ်းလောက်တဲ့ ကာမ ဂုဏ်အာရုံတွေမှာ စိတ်ရောက်မနေဘဲ ကိုယ့်တရားအာရုံလေး နဲ့ကိုယ် အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်မယ်ဆိုရင်ကိုပဲ တန်ဖိုးကြီး မားလှပါပြီ။

ကာမဂုဏ်အာရုံကို ထင်ထင်ရှားရှား ခံစားနေတဲ့အချိန် မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မထင်မရှား စဉ်းစားနေတဲ့အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် နှာသီးဝ လေထိရာအရပ် သတိကပ်ပြီး ဝင်လေထွက်လေရဲ့ ထိမှုသဘော၊ တိုးမှုသဘောကို ကြီးကြားကြီးကြား ရှုပွားနိုင်မယ်

ရာဇဝင်ထဲမှာ

ကာမဂုဏ်ကိုထားရစ်ခဲ့

မဂုဏ်အာရုံကိုမှ သာယာနှစ်သက် တပ်မက်ခြင်းမရှိတဲ့ အနာဂါမိ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ဆိုက်ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ အနာဂါမိဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ပေါ့။

အနာဂါမိဖြစ်သွားရင် ကာမတဏှာ လုံးဝ အမြစ်ပြတ် သွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဘယ်ကာမဂုဏ်အာရုံကိုမှ သာယာနှစ်သက်ခြင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ အထွတ်အထိပ်ရောက် လွတ်မြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အနာဂါမိ ပါပဲ။ ဒီနေ့ဟောနေတာက ကာမဂုဏ်ရဲ့ အပြစ်ကို ဟောနေတာဆိုတော့ အနာဂါမိဖြစ်သွားရင် ကာမဂုဏ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ လွတ်မြောက်မှု လမ်းဆုံးရောက်သွားပါပြီ။

ကာမဂုဏ်အာရုံဆိုတာကလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ရုပ်နာမ်အာရုံပဲဖြစ်လို့ ရဟန္တာဖြစ်မှပဲ ကာမဂုဏ်နဲ့ပတ်သက်လို့ လွတ်မြောက်မှု လမ်းဆုံးတယ်လို့ ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အနာဂါမိဖြစ်ရုံနဲ့ ကျေနပ်မနေဘဲ ကာမဂုဏ်အာရုံလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဒီရုပ်ဒီနာမ်တွေကိုပဲ ဝိပဿနာဆက်ရှုသွားမယ်ဆိုရင် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတော့ ဈာန်အာရုံ

တရားသိမ်းမေတ္တာပို့

အရပ်ဆယ်မျက်နှာ၌

ရှိကြသော

နတ်လူသတ္တဝါအားလုံးတို့သည်

ဘေးရန်ရောဂါ

ကင်းစင်ကွာ၍

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

